L'Evangeli del Regne de Déu

És LA solució!

Sabíeu que Jesús va dir que la fi no pot arribar fins que el Regne de Déu sigui predicat al món com a testimoni?

«El llop també habitarà amb l'anyell … No faran cap mal ni cap destrossa en tota la meva santa muntanya, perquè la terra serà plena del coneixement del Senyor com les aigües cobreixen el mar.» (Isaïes 11:6,9)

Per

Bob Thiel, Ph.D.

L'Evangeli del Regne de Déu

És LA solució!

Per Bob Thiel, Ph.D.

Copyright ©2016/2017/2018/2019/2022/2025/2026 by Nazarene Books. Edition 3.0. Booklet produced for the Continuing Church of God and Successors, a corporation sole. P.O. Box 109, Grover Beach, California, 93483, U.S.A. ISBN: 978-1-63660-113-7.

Per què la humanitat no pot resoldre els seus problemes?

Sabíeu que la primera cosa i l'última sobre les quals la Bíblia mostra que Jesús va predicar tenien a veure amb l'evangeli del Regne de Déu?

Sabíeu que el Regne de Déu era l'èmfasi dels apòstols i d'aquells que els van seguir en primer lloc?

És el Regne de Déu la persona de Jesús? És el regne de Déu Jesús vivint la seva vida en nosaltres ara? És el Regne de Déu algun tipus de regne real futur? Creureu el que ensenya la Bíblia?

Què és un regne? Què és exactament el Regne de Déu? Què ensenya la Bíblia? Què ensenyava l'església cristiana primitiva?

Us adoneu que la fi no pot arribar fins que el Regne de Déu sigui predicat al món com a testimoni?

La fotografia de la portada mostra un anyell ajagut amb un llop, composta per Burdine Printing and Graphics. La fotografia de la contraportada forma part de l'edifici original de l'Església de Déu a Jerusalem, presa el 2013 pel Dr. Bob Thiel.

CONTINGUT

1. Té la humanitat les solucions? p. 4

2. Quin Evangeli va predicar Jesús? p. 9

3. Es coneixia el Regne de Déu a l'Antic Testament? p. 20

4. Van ensenyar els apòstols l'Evangeli del Regne? p. 26

5. Fonts externes al Nou Testament van ensenyar el Regne de Déu. p. 35

6. Les esglésies grecoromanes ensenyen que el Regne és important, però... p. 55

7. Per què el Regne de Déu? p. 62

Informació de contacte p. 70

Nota: Aquest llibre és una traducció de la versió anglesa feta per intel·ligència artificial, motiu pel qual algunes expressions poden no reflectir plenament l'original, però l'esperança és que hi siguin properes. La versió anglesa està disponible gratuïtament en línia a www.ccog.org.

1. Té la humanitat les solucions?

El món s'enfronta a molts problemes.

Molta gent passa gana. Molta gent és oprimida. Molta gent viu en la pobresa. Moltes nacions estan greument endeutades. Els infants, inclosos els que encara no han nascut, pateixen abusos. Les malalties resistents als medicaments preocupen molts metges. Les grans ciutats industrials tenen un aire massa contaminat per ser saludable. Diversos polítics amenacen amb la guerra. Els atemptats terroristes no paren de produir-se.

Poden els líders mundials resoldre els problemes que afronta la humanitat?

Molts ho creuen.

Nova Agenda Universal

El 25 de setembre de 2015, després d'un discurs inaugural del papa Francesc del Vaticà, les 193 nacions de les Nacions Unides (ONU) van votar a favor d'implementar els «17 Objectius de Desenvolupament Sostenible» del que de vegades s'ha anomenat la Nova Agenda Universal. Aquests són els 17 objectius de l'ONU:

> Objectiu 1. Posar fi a la pobresa en totes les seves formes a tot el món
>
> Objectiu 2. Posar fi a la fam, assolir la seguretat alimentària i la millora de la nutrició i promoure l'agricultura sostenible
>
> Objectiu 3. Garantir una vida sana i promoure el benestar per a tothom a totes les edats
>
> Objectiu 4. Garantir una educació inclusiva, equitativa i de qualitat i promoure oportunitats d'aprenentatge durant tota la vida per a tothom
>
> Objectiu 5. Assolir la igualtat de gènere i empoderar totes les dones i les nenes

Objectiu 6. Garantir la disponibilitat i la gestió sostenible de l'aigua i el sanejament per a tothom

Objectiu 7. Garantir l'accés a una energia assequible, fiable, sostenible i moderna per a tothom

Objectiu 8. Promoure un creixement econòmic sostingut, inclusiu i sostenible, l'ocupació plena i productiva i el treball digne per a tothom

Objectiu 9. Construir infraestructures resilients, promoure una industrialització inclusiva i sostenible i fomentar la innovació

Objectiu 10. Reduir la desigualtat dins dels països i entre ells

Objectiu 11. Fer que les ciutats i els assentaments humans siguin inclusius, segurs, resilients i sostenibles

Objectiu 12. Garantir modalitats de consum i producció sostenibles

Objectiu 13. Adoptar mesures urgents per combatre el canvi climàtic i els seus efectes

Objectiu 14. Conservar i utilitzar de manera sostenible els oceans, els mars i els recursos marins per al desenvolupament sostenible

Objectiu 15. Protegir, restaurar i promoure l'ús sostenible dels ecosistemes terrestres, gestionar els boscos de manera sostenible, combatre la desertificació, aturar i revertir la degradació del sòl i aturar la pèrdua de biodiversitat

Objectiu 16. Promoure societats pacífiques i inclusives per al desenvolupament sostenible, facilitar l'accés a la justícia per a tothom i construir institucions eficaces, responsables i inclusives a tots els nivells

Objectiu 17. Enfortir els mitjans d'implementació i revitalitzar l'aliança mundial per al desenvolupament sostenible

Aquesta agenda s'ha d'implementar plenament l'any 2030 i també s'anomena Agenda 2030 per al Desenvolupament Sostenible. Pretén resoldre els mals que afronta la humanitat mitjançant la regulació, l'educació i la cooperació internacional i interconfessional. Tot i que molts dels seus objectius són bons, alguns dels seus mètodes i propòsits són dolents (cf. Gènesi 3:5). Aquesta agenda, a més, era coherent amb l'encíclica Laudato Si del difunt papa Francesc. El papa Lleó XIV també ha fet declaracions donant suport a aquesta agenda 2030.

La «Nova Agenda Universal» es podria anomenar la «Nova Agenda Catòlica», ja que la paraula «catòlic» significa «universal». El papa Francesc va qualificar l'adopció d'aquesta agenda com «un signe important d'esperança».

Com a seguiment de l'acord de l'ONU, hi va haver una reunió a París el desembre de 2015 (titulada oficialment 21a Conferència de les Parts de la Convenció Marc de les Nacions Unides sobre el Canvi Climàtic). El papa Francesc també va elogiar aquell acord internacional i va aconsellar les nacions «seguir amb cura el camí que tenim al davant, i amb un sentit de solidaritat cada vegada més gran».

Gairebé totes les nacions del món van acceptar els acords de París, que tenien objectius mediambientals i compromisos financers concrets. (L'aleshores president dels EUA, Barack Obama, va signar un document per comprometre els EUA amb això el 2016, però el 2017 el president dels EUA, Donald Trump, va declarar que els Estats Units NO acceptarien els acords de París tal com s'havien pactat i en va retirar els EUA. Això va provocar la indignació internacional i ha contribuït a aïllar els EUA d'Europa i de moltes altres parts del món.) El papa Francesc va declarar que la humanitat «se n'anirà en orris» si no fa els canvis que ell proposa en relació amb el clima.

Tot i que ningú no vol respirar aire contaminat, passar gana, viure en la pobresa, estar en perill, etc., resoldran els intents humans d'assolir els objectius de l'agenda 2030 de les Nacions Unides i/o dels acords de París els problemes que afronta la humanitat?

L'historial de les Nacions Unides

Les Nacions Unides es van formar i establir el 24 d'octubre de 1945, després de la Segona Guerra Mundial, per evitar un altre conflicte com aquell i per mirar de promoure la pau al món. En el moment de la seva fundació, l'ONU tenia 51 estats membres; ara en té 193.

Hi ha hagut centenars, si no milers, de conflictes arreu del món des que es van formar les Nacions Unides, però encara no hem tingut el que es podria descriure com una tercera guerra mundial.

Alguns creuen que la cooperació internacional que les Nacions Unides diuen promoure, combinada amb el tipus d'agenda interconfessional i ecumènica que el papa Lleó XIV i molts altres líders religiosos intenten impulsar, portarà pau i prosperitat.

Tanmateix, l'historial de les Nacions Unides a l'hora d'aconseguir-ho no ha estat bo. A més dels nombrosos conflictes armats des que es van formar les Nacions Unides, molts milions de persones passen gana, són refugiades i/o viuen en la misèria.

Fa dècades, les Nacions Unides es van proposar implementar els seus Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni. Tenien vuit «objectius de desenvolupament», però això no va reeixir, ni tan sols segons la mateixa ONU. Així, el 2015 es van adoptar els anomenats «17 Objectius de Desenvolupament Sostenible». Alguns són optimistes. D'altres ho consideren una fantasia utòpica.

Pel que fa a la utopia, el 6 de maig de 2016 l'aleshores papa Francesc va dir que somiava en una utopia europea humana que la seva església podria ajudar aquell continent a assolir. Tanmateix, el somni d'aquell papa acabarà sent un malson (cf. Apocalipsi 18).

Pot haver-hi certa cooperació i cert èxit, però…

El diccionari Merriam Webster afirma que la utopia és «un lloc imaginari en què el govern, les lleis i les condicions socials són perfectes». La Bíblia ensenya que la humanitat no pot resoldre els seus problemes tota sola:

> [23] Oh Senyor, sé que el camí de l'home no està en ell mateix; no és propi de l'home que camina dirigir els seus propis passos. (Jeremies 10:23, NKJV a tot el text tret que s'indiqui altrament)

La Bíblia ensenya que la cooperació internacional fracassarà:

> [16] Destrucció i misèria hi ha en els seus camins; [17] i no han conegut el camí de la pau. [18] No hi ha temor de Déu davant els seus ulls. (Romans 3:16-18)

Malgrat tot, molts humans treballen per assolir la seva visió d'una societat utòpica i fins i tot de vegades intenten implicar-hi la religió. Però gairebé cap no està disposat a seguir els camins de l'únic Déu veritable. No és que no hi hagi d'haver cap progrés cap a algun dels objectius de les Nacions Unides o del Vaticà. N'hi haurà (i molts dels objectius són bons), així com també alguns retrocessos.

De fet, i probablement després d'un conflicte massiu, s'acordarà i es confirmarà una mena d'acord de pau internacional (Daniel 9:27). Quan això passi, molts tendiran a creure falsament que la humanitat està portant una societat més pacífica i utòpica.

Molts es deixaran enganyar per aquest «progrés utòpic» internacional (cf. Ezequiel 13:10), així com per diversos senyals i prodigis (2 Tessalonicencs 2:9-12). Però la Bíblia diu que aquesta pau no durarà (Daniel 9:27; 11:31-44), malgrat el que puguin afirmar els líders (1 Tessalonicencs 5:3; Isaïes 59:8).

La idea que, al marge de Jesús (cf. Joan 15:5; Mateu 24:21-22), la humanitat pot portar la utopia en aquesta «present època dolenta» és un evangeli fals (Gàlates 1:3-10).

Si la humanitat tota sola és absolutament incapaç de portar realment la utopia, és possible algun tipus d'utopia?

Sí.

El Regne de Déu farà que aquest planeta i, més endavant, tota l'eternitat siguin fantàsticament millors.

2. Quin Evangeli va predicar Jesús?

La Bíblia ensenya que una societat utòpica, anomenada el Regne de Déu, substituirà els governs humans (Daniel 2:44; Apocalipsi 11:15; 19:1-21).

Quan Jesús va començar el seu ministeri públic, va començar predicant **l'evangeli del Regne de Déu**. Això és el que va relatar Marc:

> [14] Després que Joan fou empresonat, Jesús va anar a Galilea predicant l'evangeli del regne de Déu, [15] i dient: «El temps s'ha complert i el regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en l'evangeli.» (Marc 1:14-15)

El terme evangeli prové de la paraula grega transliterada com a euangelion, i significa «bon missatge» o «bona nova». Al Nou Testament, la paraula anglesa «kingdom» («regne»), referida al regne de Déu, apareix unes 149 vegades a la NKJV i 151 a la Bíblia de Douay Rheims. Prové de la paraula grega transliterada com a basileia, que significa el domini o el reialme de la reialesa.

Els regnes humans, igual que el regne de Déu, tenen un rei (Apocalipsi 17:14), cobreixen una àrea geogràfica (Apocalipsi 11:15), tenen normes (Isaïes 2:3-4; 30:9) i tenen súbdits (Lluc 13:29).

Aquest és el primer ensenyament públic de Jesús que registra Mateu:

> [23] I Jesús recorria tota Galilea, ensenyant a les seves sinagogues, predicant l'evangeli del regne, (Mateu 4:23)

Mateu també registra:

> [35] Aleshores Jesús recorria totes les ciutats i els pobles, ensenyant a les seves sinagogues, predicant l'evangeli del regne, (Mateu 9:35)

El Nou Testament mostra que Jesús regnarà per sempre:

> [33] I regnarà sobre la casa de Jacob per sempre, i el seu regne no tindrà fi. (Lluc 1:33)

Lluc registra que la finalitat per la qual Jesús va ser enviat era predicar el Regne de Déu. Fixeu-vos en el que va ensenyar Jesús:

> [43] Els va dir: «També he de predicar el regne de Déu a les altres ciutats, perquè per a això he estat enviat.» (Lluc 4:43)

Heu sentit mai predicar això? Us heu adonat mai que la finalitat per la qual Jesús va ser enviat era predicar el Regne de Déu?

Lluc també registra que Jesús efectivament va anar a predicar el Regne de Déu:

> [10] I els apòstols, quan van tornar, li van explicar tot el que havien fet. Aleshores ell els va prendre i es va retirar en privat a un lloc desert que pertanyia a la ciutat anomenada Betsaida. [11] Però quan les multituds ho van saber, el van seguir; i ell les va rebre i els va parlar del regne de Déu. (Lluc 9:10-11)

Jesús va ensenyar que el Regne de Déu havia de ser la prioritat principal per a aquells que el volguessin seguir:

> [33] Però busqueu primer el regne de Déu i la seva justícia, (Mateu 6:33)

> [31] Però busqueu el regne de Déu, i totes aquestes coses us seran donades a més. [32] No tinguis por, ramat petit, perquè al vostre Pare li ha plagut donar-vos el regne. (Lluc 12:31-32)

Els cristians han de BUSCAR PRIMER el Regne de Déu. Ho fan convertint-lo en la seva prioritat principal, vivint com Crist voldria que visquessin i esperant el seu retorn i el seu regne. Tanmateix, la majoria dels qui professen Crist no només no busquen primer el Regne de Déu, sinó que ni tan sols saben què és. Molts també creuen falsament que implicar-se en la política mundana és el que Déu espera dels cristians. En no entendre el regne de Déu, no

viuen ara com haurien de viure ni entenen per què la humanitat és tan imperfecta.

Fixeu-vos també que el regne serà donat a un ramat petit (cf. Romans 11:5). Cal humilitat per estar disposat a formar part del veritable ramat petit.

El Regne de Déu encara no s'ha establert a la Terra

Jesús va ensenyar que els seus seguidors havien de pregar perquè vingués el regne; per tant, encara no el posseeixen:

> [9] Pare nostre que esteu en el cel, sigui santificat el vostre nom. 10 Vingui el vostre regne. Faci's la vostra voluntat (Mateu 6:9-10)

Jesús va enviar els seus deixebles a predicar el Regne de Déu:

> [1] Aleshores va convocar els seus dotze deixebles i els va donar poder i autoritat sobre tots els dimonis, i per guarir malalties. [2] Els va enviar a predicar el regne de Déu. (Lluc 9:1-2)

Jesús va ensenyar que la seva sola presència no era el regne, ja que aleshores el regne no estava establert a la Terra, i és per això que aleshores no expulsava dimonis en nom seu:

> [28] Però si jo expulso els dimonis per l'Esperit de Déu, certament el regne de Déu ha arribat a vosaltres. (Mateu 12:28)

El veritable regne és al futur, no pas ara, tal com mostra Marc:

> [47] I si el teu ull et fa pecar, arrenca'l. Val més que entris al regne de Déu amb un sol ull, que no pas que, tenint dos ulls, siguis llançat… (Marc 9:47)

> [23] Jesús va mirar al seu voltant i va dir als seus deixebles: «Que n'és de difícil, per als qui tenen riqueses, entrar al regne de Déu!» [24] I els deixebles es van quedar esbalaïts per les seves paraules. Però Jesús va respondre de nou i els va dir: «Fills, que n'és de difícil, per als qui confien en les riqueses, entrar al regne de Déu! [25] És més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla que no pas que un ric entri al regne de Déu.» (Marc 10:23-25)

> [25] En veritat us dic que ja no beuré més del fruit de la vinya fins al dia que en begui de nou al regne de Déu.» (Marc 14:25)

> [43] Josep d'Arimatea, un membre destacat del consell, que ell mateix esperava el regne de Déu, va venir i, agafant coratge… (Marc 15:43)

Jesús va ensenyar que el regne ara no forma part d'aquest món present:

> [36] Jesús va respondre: «El meu regne no és d'aquest món. Si el meu regne fos d'aquest món, els meus servidors lluitarien perquè jo no fos lliurat als jueus; però ara el meu regne no és d'aquí.» (Joan 18:36)

Jesús va ensenyar que el regne vindrà després que ell torni com a Rei seu:

> [31] «Quan el Fill de l'home vingui en la seva glòria, i tots els sants àngels amb ell, aleshores s'asseurà al tron de la seva glòria. [32] Totes les nacions seran reunides davant d'ell, i ell les separarà les unes de les altres, com un pastor separa les ovelles dels cabrits. [33] I posarà les ovelles a la seva dreta, i els cabrits a l'esquerra. [34] Aleshores el Rei dirà als qui seran a la seva dreta: "Veniu, beneïts del meu Pare, hereteu el regne preparat per a vosaltres des de la fundació del món." (Mateu 25:31-34)

Com que el Regne de Déu no és aquí, no veurem una utopia real fins que no s'hagi establert. Com que la majoria no entén el regne de Déu, no arriba a entendre com funciona el seu govern amorós.

El Regne de Déu no vindrà «fins que hi hagi entrat la plenitud dels gentils» (Romans 11:25), i això encara no ha passat.

Què va dir Jesús que era com el regne?

Jesús va donar algunes explicacions de com és el Regne de Déu:

> [26] I va dir: «El regne de Déu és com si un home escampés la llavor a la terra, [27] i dormís de nit i es llevés de dia, i la llavor germinés i creixés sense que ell sàpiga com. [28] Perquè la terra dona fruit per

ella mateixa: primer el brot, després l'espiga i, després, el gra ple dins l'espiga. [29] Però quan el gra és madur, de seguida hi posa la falç, perquè ha arribat la sega.» (Marc 4:26-29)

[18] Aleshores va dir: «A què s'assembla el regne de Déu? I amb què el compararé? [19] És com un gra de mostassa, que un home va prendre i va plantar al seu hort; i va créixer i es va convertir en un arbre gran, i els ocells del cel van niar a les seves branques.» [20] I de nou va dir: «Amb què compararé el regne de Déu? [21] És com el llevat, que una dona va prendre i va amagar en tres mesures de farina fins que tot va quedar fermentat.» (Lluc 13:18-21)

Aquestes paràboles suggereixen que, al principi, el Regne de Déu és ben petit, però esdevindrà gran: al final s'estendrà per un univers infinit.

Lluc també va registrar:

[29] Vindran de llevant i de ponent, del nord i del sud, i s'asseuran a taula al regne de Déu. (Lluc 13:29)

Així doncs, el Regne de Déu tindrà gent d'arreu del món. NO estarà limitat als qui tenen ascendència israelita ni a grups ètnics concrets. Gent de tot arreu s'asseurà en aquest regne.

Lluc 17 i el Regne

Lluc 17:20-21 desconcerta alguns. Però abans d'arribar-hi, fixeu-vos que la gent realment menjarà al Regne de Déu:

[15] «Feliç el qui mengi pa al regne de Déu!» (Lluc 14:15)

Com que la gent menjarà (en el futur) al Regne de Déu, no és només una cosa reservada ara als seus cors, malgrat les traduccions errònies i les interpretacions equivocades de Lluc 17:21 que suggereixen el contrari.

La traducció AFV de Lluc 17:20-21 pot ajudar alguns a entendre-ho:

[20] Quan els fariseus li van demanar quan vindria el regne de Déu, els va respondre dient: «El regne de Déu no ve de manera observable; [21] ni diran: “Mireu, és aquí!” O: “Mireu, és allà!”

> Perquè, mireu, el regne de Déu està enmig de vosaltres.» (Lluc 17:20-21, AFV; vegeu també les traduccions NASB i ESV)

Fixeu-vos que Jesús parlava als fariseus, que eren no convertits, carnals i hipòcrites. Jesús «els va respondre»: van ser els fariseus els qui van fer la pregunta a Jesús. Ells es negaven a reconèixer-lo.

Estaven dins l'ESGLÉSIA? No!

Jesús tampoc no parlava d'una església que aviat s'organitzaria. Ni parlava de sentiments de la ment o del cor.

Jesús parlava del seu REGNAT! Els fariseus no li preguntaven per una església. No sabien res de cap església del Nou Testament que estigués a punt de començar. No preguntaven per una mena de sentiment bonic.

Si algú pensa que el Regne de Déu és l'ESGLÉSIA —i que el Regne de Déu era «dins» dels fariseus—, era L'ESGLÉSIA dins dels fariseus? Evidentment que no!

Aquesta conclusió és més aviat ridícula, oi? Tot i que algunes traduccions protestants tradueixen part de Lluc 17:21 com «el Regne de Déu és "dins vostre"» (NKJV/KJV), fins i tot la Bíblia de Jerusalem catòlica romana ho tradueix correctament com «el regne de Déu és enmig de vosaltres».

Jesús era el qui es trobava entre els fariseus, enmig d'ells: ell havia d'esdevenir el Rei d'aquell Regne. Ara bé, els fariseus creien que esperaven el Regne de Déu. Però l'entenien malament. Jesús va explicar que no seria un Regne local o limitat, només per als jueus, com sembla que ells pensaven (ni tampoc una església, com alguns creuen ara). El Regne de Déu no seria simplement un més entre molts regnes humans i visibles que la gent pogués assenyalar o veure i dir: «És aquest, aquí» o «aquell d'allà és el Regne».

Jesús mateix va néixer per ser el REI d'aquell Regne, tal com va dir clarament a Pilat (Joan 18:36-37). Enteneu que la Bíblia sovint fa servir els termes «rei» i «regne» de manera intercanviable (p. ex., Daniel 7:17-18,23). El REI del futur Regne de Déu era allà mateix, en aquell moment,

dret al costat dels fariseus. Però ells no el volien reconèixer com el seu rei (Joan 19:21). Quan torni, el món el rebutjarà (Apocalipsi 19:19).

Jesús va continuar, en els versets següents de Lluc 17, descrivint la seva segona vinguda, quan el Regne de Déu governarà TOTA LA TERRA (fem servir la traducció Moffatt):

> [22] Va dir als seus deixebles: «Vindran dies en què desitjareu ardentment, i en va, tenir ni que sigui un sol dia del Fill de l'home. [23] Els homes diran: "Mireu, és aquí!" "Mireu, és allà!", però no hi aneu ni els seguiu corrent, [24] perquè, com el llamp que resplendeix d'un costat a l'altre del cel, així serà el Fill de l'home en el seu dia. [25] Però primer ha de patir molt i ser rebutjat per la generació present. (Lluc 17:22-25, Moffatt)

Jesús es va referir al llamp que resplendeix, igual que a Mateu 24:27-31, descrivint la seva segona vinguda per GOVERNAR el món sencer. Jesús no diu que el seu poble no el podrà veure quan torni: sí que el veurà (cf. Fets 1:11).

Tanmateix, la majoria de la gent no el reconeixerà com el seu REI (Apocalipsi 11:15) i lluitarà contra ell (Apocalipsi 19:19)! Molts pensaran que Jesús representa l'Anticrist. Jesús no deia que el Regne de Déu fos dins d'aquells fariseus: en un altre lloc els va dir que no entrarien al Regne a causa de la seva hipocresia (Mateu 23:13-14). Ni tampoc deia Jesús que l'Església seria el Regne.

El Regne de Déu és una cosa on els humans un dia podran ENTRAR, com ara en la resurrecció dels justos! Tanmateix, ni tan sols Abraham ni els altres patriarques no hi són encara (cf. Hebreus 11:13-40).

Els deixebles sabien que aleshores el Regne de Déu no era dins d'ells personalment, i que havia d'aparèixer, tal com mostra el passatge següent, que ve després de Lluc 17:21:

> [11] Mentre ells escoltaven aquestes coses, ell va dir una altra paràbola, perquè era a prop de Jerusalem i perquè es pensaven que el regne de Déu apareixeria immediatament. (Lluc 19:11)

El Regne era clarament al futur

Com podeu saber si el Regne és a prop? Com a part de la resposta a aquesta pregunta, Jesús va enumerar esdeveniments profètics (Lluc 21:8-28) i després va ensenyar:

> [29] Mireu la figuera i tots els arbres. [30] Quan ja treuen brots, ho veieu i sabeu per vosaltres mateixos que l'estiu ja és a prop. [31] Així també vosaltres, **quan veieu que passen aquestes coses, sapigueu que el regne de Déu és a prop.** (Lluc 21:29-31)

Jesús volia que el seu poble seguís els esdeveniments profètics per saber quan vindria el Regne. Jesús en altres llocs va dir al seu poble que vetllés i parés atenció als esdeveniments profètics (Lluc 21:36; Marc 13:33-37). Malgrat les paraules de Jesús, molts resten importància a l'observació dels esdeveniments mundials vinculats a la profecia.

A Lluc 22 i 23, Jesús va tornar a mostrar que el Regne de Déu era una cosa que es compliria en el futur quan va ensenyar:

> [15] «Amb desig ardent he desitjat menjar aquesta Pasqua amb vosaltres abans de patir; [16] perquè us dic que ja no en menjaré més fins que es compleixi en el regne de Déu.» [17] Aleshores va prendre la copa, va donar gràcies i va dir: «Preneu això i repartiu-vos-ho entre vosaltres; [18] perquè us dic que no beuré del fruit de la vinya fins que vingui el regne de Déu.» (Lluc 22:15-18)

> [39] Però un d'aquells malfactors que van ser crucificats amb ell el blasfemava i deia: «Si tu ets el Messies, salva't a tu mateix i salva'ns també a nosaltres.» [40] I el seu company el va renyar i li va dir: «Que ni tan sols no tens temor de Déu? Perquè tu també estàs sota la mateixa condemna. [41] I nosaltres justament, perquè ho mereixem, ja que se'ns paga segons el que hem fet, però aquest no ha fet res de dolent.» [42] I va dir a Ieixua: «Senyor meu, recorda't de mi quan vinguis al teu Regne.» [43] Però Ieixua li va dir: «Amén, et dic que avui seràs amb mi al Paradís.» (Lluc 23:39-43, Aramaic in Plain English)

El Regne de Déu tampoc no va venir tan bon punt Jesús va ser mort, tal com ens mostren tant Marc com Lluc:

> [43] Josep d'Arimatea, un membre destacat del consell, que ell mateix esperava el regne de Déu, va venir i, agafant coratge… (Marc 15:43)

> [51] Era d'Arimatea, una ciutat dels jueus, i ell també esperava el regne de Déu. (Lluc 23:51)

És després de la resurrecció (1 Corintis 15:50-55) que els cristians naixeran de nou per entrar al Regne de Déu, tal com registra Joan:

> [3] Jesús va respondre i li va dir: «En veritat, en veritat et dic que, si algú no neix de nou, no pot veure el regne de Déu.» [4] Nicodem li va dir: «Com pot néixer un home quan ja és vell? Pot entrar una segona vegada al ventre de la seva mare i néixer?» [5] Jesús va respondre: «En veritat, en veritat et dic que, si algú no neix de l'aigua i de l'Esperit, no pot entrar al regne de Déu. (Joan 3:3-5)

Només el poble de Déu veurà el Regne de Déu definitiu, posterior al mil·lenni.

Ara enteneu també, si us plau, que després que Jesús fos ressuscitat, va tornar a ensenyar sobre el Regne de Déu:

> [3] També es va presentar viu després del seu patiment amb moltes proves infal·libles, deixant-se veure per ells durant quaranta dies i parlant de les coses referents al regne de Déu. (Fets 1:3)

El primer i l'últim sermó que Jesús va donar van ser sobre el Regne de Déu! Jesús va venir com a missatger per ensenyar sobre aquell Regne.

Jesús també va fer que l'apòstol Joan escrivís sobre el Regne mil·lenari de Déu que hi hauria a la terra. Fixeu-vos en el que li va fer escriure:

> [4] Vaig veure les ànimes dels qui havien estat decapitats pel seu testimoni de Jesús i per la paraula de Déu, que no havien adorat la bèstia ni la seva imatge, ni havien rebut la seva marca al front ni a les mans. I van viure i van regnar amb Crist durant mil anys. (Apocalipsi 20:4)

Els primers cristians ensenyaven que el Regne mil·lenari de Déu seria a la terra i substituiria els governs del món, tal com ensenya la Bíblia (cf. Apocalipsi 5:10, 11:15).

Per què, si el Regne de Déu és tan important, la majoria no n'ha sentit gaire a parlar?

En part perquè Jesús el va anomenar un misteri:

> 11 I els va dir: «A vosaltres us ha estat donat de conèixer el misteri del regne de Déu; però als qui són a fora, tot els arriba en paràboles. (Marc 4:11)

Encara avui el veritable Regne de Déu és un misteri per a la majoria, com també ho és bona part del pla de Déu (vegeu també el nostre llibre gratuït, en línia a www.ccog.org, titulat: The MYSTERY of GOD's PLAN Why Did God Create Anything? Why did God make you?).

Considereu, també, que Jesús va dir que la fi (de l'època) vindrà (aviat) DESPRÉS que l'evangeli del regne sigui predicat arreu del món com a TESTIMONI:

> 14 I aquest evangeli del regne serà predicat arreu del món com a testimoni per a totes les nacions, i aleshores vindrà la fi. (Mateu 24:14)

Proclamar l'evangeli del Regne de Déu és important i s'ha de dur a terme **en aquests temps finals**. És un «bon missatge», perquè ofereix l'esperança real davant dels mals de la humanitat, malgrat el que puguin ensenyar els líders polítics.

Si considereu les paraules de Jesús, hauria de quedar clar que la veritable església cristiana hauria d'estar proclamant ara aquell evangeli del regne. Aquesta hauria de ser la prioritat principal de l'Església. I, per fer-ho correctament, cal utilitzar múltiples llengües. Això és el que s'esforça a fer la Continuing Church of God. I per això aquest fullet s'ha traduït a desenes de llengües.

Jesús va ensenyar que la majoria NO acceptaria el seu camí:

> [13] «Entreu per la porta estreta; perquè ampla és la porta i espaiós el camí que porta a la perdició, i n'hi ha molts que hi entren. [14] Perquè estreta és la porta i difícil el camí que porta a la vida, i n'hi ha pocs que el troben. (Mateu 7:13-14)

L'evangeli del Regne de Déu porta a la vida!

Pot ser interessant assenyalar que, tot i que la majoria dels qui professen ser cristians semblen aliens a la idea que l'èmfasi de Crist era predicar l'evangeli del Regne de Déu, els teòlegs i historiadors seculars sovint han entès que això és el que realment ensenya la Bíblia.

Tanmateix, Jesús mateix esperava que els seus deixebles ensenyessin l'evangeli del Regne de Déu (Lluc 9:2,60). Com que el regne futur es basarà en les lleis de Déu, portarà pau i prosperitat, i obeir aquestes lleis en aquesta època porta a la pau veritable (Salm 119:165,172; Efesis 2:15).

I aquesta bona nova del regne ja era coneguda a les escriptures de l'Antic Testament.

3. Es coneixia el Regne de Déu a l'Antic Testament?

El primer i l'últim sermó registrat de Jesús consistien a proclamar l'evangeli del Regne de Déu (Marc 1:14-15; Fets 1:3).

El regne de Déu és una cosa de la qual els jueus del temps de Jesús haurien d'haver sabut alguna cosa, perquè era esmentat a les seves escriptures, que ara anomenem l'Antic Testament.

Daniel va ensenyar sobre el Regne

El profeta Daniel va escriure:

> [40] I el quart regne serà fort com el ferro, ja que el ferro trenca a trossos i esmicola tot; i, com el ferro que tritura, aquell regne trencarà a trossos i triturarà tots els altres. [41] I com que vas veure els peus i els dits de peus, en part d'argila de terrisser i en part de ferro, el regne estarà dividit; tanmateix, hi haurà en ell la força del ferro, tal com vas veure el ferro barrejat amb argila ceràmica. [42] I com que els dits dels peus eren en part de ferro i en part d'argila, així el regne serà en part fort i en part fràgil. [43] Com que vas veure el ferro barrejat amb argila ceràmica, es barrejaran amb la llavor dels homes; però no s'adheriran els uns als altres, tal com el ferro no es barreja amb l'argila. [44] I en els dies d'aquests reis el Déu del cel establirà un regne que no serà destruït mai; i el regne no serà deixat a un altre poble; trencarà a trossos i consumirà tots aquests regnes, i subsistirà per sempre. (Daniel 2:40-44)
>
> [18] Però els sants de l'Altíssim rebran el regne, i posseiran el regne per sempre, pels segles dels segles.» (Daniel 7:18)
>
> [21] «Jo mirava; i aquell mateix banya feia guerra contra els sants i els vencia, [22] fins que va venir l'Ancià de Dies, i es va dictar un judici a favor dels sants de l'Altíssim, i va arribar el temps que els sants posseïssin el regne. (Daniel 7:21-22)

De Daniel aprenem que arribarà el moment en què el Regne de Déu destruirà els regnes d'aquest món i durarà per sempre. També aprenem que els sants tindran la seva part en la recepció d'aquest regne.

Moltes parts de les profecies de Daniel són per al nostre temps, al segle XXI.

Fixeu-vos en alguns passatges del Nou Testament:

> 12 «Les deu banyes que has vist són deu reis que encara no han rebut cap regne, però reben autoritat com a reis durant una hora juntament amb la bèstia. 13 Aquests tenen un mateix parer, i donaran el seu poder i la seva autoritat a la bèstia. 14 Aquests faran guerra contra l'Anyell, i l'Anyell els vencerà, perquè ell és Senyor de senyors i Rei de reis; i els qui són amb ell són cridats, escollits i fidels.» (Apocalipsi 17:12-14)

Així doncs, veiem tant a l'Antic com al Nou Testament el concepte que hi haurà un regne terrenal dels temps finals amb deu parts i que Déu el destruirà i establirà el seu regne.

Isaïes va ensenyar sobre el Regne

Déu va inspirar Isaïes a escriure sobre la primera part del Regne de Déu, el regnat de mil anys conegut com el mil·lenni, d'aquesta manera:

> 1 Sortirà una Vara de la soca de Jessè, i un Rebrot creixerà de les seves arrels. 2 L'Esperit del Senyor reposarà sobre ell, l'Esperit de saviesa i d'enteniment, l'Esperit de consell i de força, l'Esperit de coneixement i de temor del Senyor.
>
> 3 El seu delit és en el temor del Senyor, i no jutjarà per la vista dels seus ulls, ni decidirà per l'oïda de les seves orelles; 4 sinó que jutjarà amb justícia els pobres, i decidirà amb equitat
>
> per als humils de la terra; colpirà la terra amb la vara de la seva boca, i amb l'alè dels seus llavis matarà el malvat. 5 La justícia serà el cinyell dels seus lloms, i la fidelitat el cinyell de la seva cintura.

[6] «El llop també habitarà amb l'anyell, el lleopard s'ajaurà amb el cabrit, el vedell, el lleó jove i l'animal engreixat junts; i un infant petit els guiarà. [7] La vaca i l'ossa pasturaran; les seves cries s'ajauran juntes; i el lleó menjarà palla com el bou. [8] L'infant de pit jugarà vora el forat de la cobra, i el nen deslletat posarà la mà al cau de l'escurçó. [9] No faran cap mal ni cap destrossa en tota la meva santa muntanya, perquè la terra serà plena del coneixement del Senyor com les aigües cobreixen el mar.

[10] «I en aquell dia hi haurà una Arrel de Jessè, que s'alçarà com a estendard per als pobles; perquè els gentils el cercaran, i el seu lloc de repòs serà gloriós.» (Isaïes 11:1-10)

La raó per la qual m'he referit a això com la primera part o primera fase del Regne de Déu és que es tracta d'un temps en què serà físic (abans del moment en què la ciutat santa, la Nova Jerusalem, baixi del cel, Apocalipsi 21) i durarà mil anys. Isaïes va confirmar l'aspecte físic d'aquesta fase quan va continuar amb:

[11] S'esdevindrà en aquell dia que el Senyor tornarà a estendre la mà per segona vegada per recobrar la resta del seu poble que hagi quedat, d'Assíria i d'Egipte, de Patròs i de Cuix, d'Elam i de Xinar, d'Hamat i de les illes del mar.

[12] Alçarà un estendard per a les nacions, i reunirà els desterrats d'Israel, i aplegarà els dispersos de Judà des dels quatre extrems de la terra. [13] També desapareixerà l'enveja d'Efraïm, i els adversaris de Judà seran extirpats; Efraïm no envejarà Judà, i Judà no assetjarà Efraïm. [14] Sinó que s'abatran sobre l'espatlla dels filisteus cap a ponent; junts saquejaran els pobles de l'Orient; posaran la mà damunt d'Edom i de Moab; i els fills d'Ammon els obeiran. [15] El Senyor destruirà completament la llengua del mar d'Egipte; amb el seu vent poderós alçarà el puny sobre el Riu, i el colpirà en set braços, i farà que els homes el travessin a peu eixut. [16] Hi haurà una calçada per a la resta del seu poble que hagi quedat d'Assíria, tal com n'hi va haver per a Israel el dia que va pujar de la terra d'Egipte. (Isaïes 11:11-16)

Isaïes també va ser inspirat a escriure:

> [2] S'esdevindrà en els darrers dies que la muntanya de la casa del Senyor serà establerta al cim de les muntanyes, i serà exalçada per damunt dels turons; i totes les nacions hi afluiran. [3] Molts pobles vindran i diran: «Veniu, pugem a la muntanya del Senyor, a la casa del Déu de Jacob; ell ens ensenyarà els seus camins, i nosaltres caminarem pels seus senders.» **Perquè de Sió sortirà la llei**, i la paraula del Senyor de Jerusalem. [4] Ell jutjarà entre les nacions i reprendrà molts pobles; convertiran les seves espases en relles d'arada, i les seves llances en podadores; **cap nació no alçarà l'espasa contra una altra, ni aprendran mai més la guerra**. … [11] La mirada altiva de l'home serà humiliada, l'arrogància dels homes serà abaixada, i només el Senyor serà exalçat en aquell dia. (Isaïes 2:2-4,11)

Així doncs, serà un temps utòpic de pau a la terra. En última instància, això serà per sempre, amb Jesús governant. Basant-se en diverses escriptures (Salm 90:4; 92:1; Isaïes 2:11; Osees 6:2), el Talmud jueu ensenya que això dura 1.000 anys (Talmud de Babilònia: Tractat Sanedrí, foli 97a).

Isaïes també va ser inspirat a escriure el següent:

> [6] Perquè ens ha nascut un Infant, se'ns ha donat un Fill; i el govern reposarà damunt la seva espatlla. I el seu nom serà anomenat Meravellós, Conseller, Déu Fort, Pare Etern, Príncep de la Pau. [7] De l'augment del seu govern i de la pau no hi haurà fi, damunt el tron de David i sobre el seu regne, per ordenar-lo i establir-lo amb dret i justícia des d'ara i per sempre. El zel del Senyor dels exèrcits ho realitzarà. (Isaïes 9:6-7)

Fixeu-vos que Isaïes va dir que Jesús vindria i establiria un regne amb un govern. Tot i que molts dels qui professen Crist citen aquest passatge, especialment cada desembre, solen passar per alt que està profetitzant més que el simple fet que Jesús naixeria. La Bíblia mostra que el Regne de Déu té un govern amb lleis sobre uns súbdits, i que Jesús en serà el rei. Isaïes, Daniel i d'altres ho van profetitzar.

Les lleis de Déu són el camí de l'amor (Mateu 22:37-40; Joan 15:10) i el Regne de Déu serà governat d'acord amb aquestes lleis. Per tant, el Regne de Déu, per molt que molts al món el vegin d'una altra manera, es basarà en l'amor.

Els Salms i més

No van ser només Daniel i Isaïes els que Déu va inspirar a escriure sobre el Regne de Déu que ha de venir.

Ezequiel va ser inspirat a escriure que els de totes les tribus d'Israel (no només els jueus) que havien estat dispersats durant el temps de la Gran Tribulació serien aplegats al regne mil·lenari:

> [17] Per tant, digues: «Això diu el Senyor Déu: "Us reuniré d'entre els pobles, us aplegaré dels països on heu estat dispersats, i us donaré la terra d'Israel."» [18] I hi aniran, i en trauran totes les coses detestables i totes les seves abominacions. [19] Aleshores els donaré un sol cor, i posaré dins d'ells un esperit nou, i trauré el cor de pedra de la seva carn i els donaré un cor de carn, [20] perquè caminin segons els meus estatuts i guardin els meus judicis i els compleixin; i seran el meu poble, i jo seré el seu Déu. [21] Però, pel que fa als qui tenen el cor darrere del desig de les seves coses detestables i de les seves abominacions, faré recaure les seves obres damunt els seus propis caps», diu el Senyor Déu. (Ezequiel 11:17-21)

Els descendents de les tribus d'Israel ja no estaran dispersats, sinó que obeiran els estatuts de Déu i deixaran de menjar coses abominables (Levític 11; Deuteronomi 14).

Fixeu-vos en el següent als Salms sobre la bona nova del regne de Déu:

> [27] Tots els extrems de la terra ho recordaran i es giraran cap al Senyor, i totes les famílies de les nacions adoraran davant teu. [28] Perquè el regne és del Senyor, i ell governa sobre les nacions. (Salms 22:27-28)

> [6] El teu tron, oh Déu, és per sempre i per sempre; un ceptre de rectitud és el ceptre del teu regne. (Salms 45:6)
>
> [1] Oh, canteu al Senyor un càntic nou! Canteu al Senyor, tota la terra. [2] Canteu al Senyor, beneïu el seu nom; proclameu la bona nova de la seva salvació de dia en dia. [3] Anuncieu la seva glòria entre les nacions, les seves meravelles entre tots els pobles. (Salms 96:1-3; vegeu també 1 Cròniques 16:23-24)
>
> [10] Totes les teves obres et lloaran, oh Senyor, i els teus sants et beneiran. [11] Parlaran de la glòria del teu regne i comentaran el teu poder, [12] per fer conèixer als fills dels homes els seus actes poderosos i la majestat gloriosa del seu regne. [13] El teu regne és un regne etern, i el teu domini perdura per totes les generacions. (Salm 145:10-13)

Diversos escriptors de l'Antic Testament també van escriure sobre aspectes del regne (p. ex., Ezequiel 20:33; Abdies 21; Miquees 4:7).

Així doncs, quan Jesús va començar a ensenyar l'evangeli del Regne de Déu, el seu públic immediat tenia una certa familiaritat amb el concepte bàsic.

4. Van ensenyar els apòstols l'Evangeli del Regne?

Tot i que molts actuen com si l'evangeli fos només la bona nova sobre la persona de Jesús, la realitat és que els seguidors de Jesús van ensenyar l'evangeli del Regne de Déu. Aquest és el missatge que va portar Jesús.

L'apòstol Pau va ensenyar sobre el Regne de Déu i sobre Jesús:

> [8] I va entrar a la sinagoga i va parlar amb valentia durant tres mesos, raonant i persuadint sobre les coses del regne de Déu. (Fets 19:8)
>
> [25] I, en efecte, ara sé que tots vosaltres, entre els quals he anat predicant el regne de Déu. (Fets 20:25)
>
> [23] Així doncs, quan li van haver fixat un dia, molts van venir a ell al seu allotjament, i ell els va exposar i els va testimoniar solemnement el regne de Déu, persuadint-los sobre Jesús tant a partir de la Llei de Moisès com dels Profetes, des del matí fins al vespre. … [31] predicant el regne de Déu i ensenyant les coses que es refereixen al Senyor Jesucrist amb tota confiança, sense que ningú l'ho impedís. (Fets 28:23,31)

Fixeu-vos que el Regne de Déu no tracta només de Jesús (encara que ell n'és una part fonamental), ja que Pau també va ensenyar sobre Jesús de manera separada del que ensenyava sobre el Regne de Déu.

Pau també el va anomenar l'evangeli de Déu, però continuava sent l'evangeli del Regne de Déu:

> [9] … us vam predicar l'evangeli de Déu … [12] perquè caminéssiu d'una manera digna de Déu, que us crida al seu propi regne i glòria. (1 Tessalonicencs 2:9,12)

Pau també el va anomenar l'evangeli de Crist (Romans 1:16). El «bon missatge» de Jesús, el missatge que ell va ensenyar.

Considereu que no era simplement un evangeli sobre la persona de Jesucrist ni només sobre la salvació personal. Pau va dir que l'evangeli de Crist incloïa obeir Jesús, el seu retorn i el judici de Déu:

> [6] … Déu, per pagar amb tribulació els qui us afligeixen, [7] i per donar-vos a vosaltres, els afligits, repòs amb nosaltres quan el Senyor Jesús es reveli des del cel amb els seus àngels poderosos, [8] en flames de foc, prenent venjança dels qui no coneixen Déu i dels qui no obeeixen l'evangeli del nostre Senyor Jesucrist. [9] Aquests seran castigats amb destrucció eterna lluny de la presència del Senyor i de la glòria del seu poder, [10] quan vingui, en aquell Dia, per ser glorificat en els seus sants i per ser admirat entre tots els qui creuen, perquè el nostre testimoni entre vosaltres va ser cregut. (2 Tessalonicencs 1:6-10)

El Nou Testament mostra que el regne és una cosa que rebrem, no pas que ara el posseïm plenament:

> [28] rebem un regne que no pot ser trasbalsat. (Hebreus 12:28)

Ara podem comprendre el Regne de Déu i esperar-ne formar part, però no hi hem entrat plenament.

Pau va confirmar específicament que ningú no entra plenament al Regne de Déu com a ésser humà mortal, ja que això passa després de la resurrecció:

> [50] Ara us dic això, germans: que la carn i la sang no poden heretar el regne de Déu; ni la corrupció hereta la incorrupció. [51] Mireu, us dic un misteri: no tots dormirem, però tots serem transformats, [52] en un instant, en un obrir i tancar d'ulls, al so de la darrera trompeta. Perquè la trompeta sonarà, i els morts ressuscitaran incorruptibles, i nosaltres serem transformats (1 Corintis 15:50-52)
>
> [1] Per tant, et conjuro davant de Déu i del Senyor Jesucrist, que jutjarà els vius i els morts en la seva aparició i en el seu regne.
>
> (2 Timoteu 4:1)

Pau no només va ensenyar això, sinó que també va ensenyar que Jesús lliuraria el Regne a Déu Pare:

> [20] Però ara Crist ha ressuscitat d'entre els morts, i ha esdevingut les primícies dels qui s'han adormit. [21] Perquè, com que per un home va venir la mort, també per un Home va venir la resurrecció dels morts. [22] Perquè, així com en Adam tots moren, així també en Crist tots seran vivificats. [23] Però cadascú en el seu propi ordre: Crist, les primícies; després, els qui són de Crist en la seva vinguda. [24] Després ve la fi, quan lliurarà el regne a Déu Pare, quan posarà fi a tot domini i a tota autoritat i poder. [25] Perquè cal que ell regni fins que hagi posat tots els enemics sota els seus peus. (1 Corintis 15:20-25)

Pau també va ensenyar que els injustos (els qui trenquen els manaments) no heretaran el Regne de Déu:

> [9] No sabeu que els injustos no heretaran el regne de Déu? No us enganyeu. Ni els fornicadors, ni els idòlatres, ni els adúlters, ni els homosexuals, ni els sodomites, [10] ni els lladres, ni els cobdiciosos, ni els embriacs, ni els injuriosos, ni els estafadors heretaran el regne de Déu. (1 Corintis 6:9-10)

> [19] Ara bé, les obres de la carn són evidents, i són: adulteri, fornicació, impuresa, lascívia, [20] idolatria, bruixeria, odis, conteses, gelosies, atacs d'ira, ambicions egoistes, dissensions, heretgies, [21] enveges, homicidis, embriagueses, orgies i coses semblants; sobre les quals us adverteixo per endavant, tal com ja us vaig advertir en el passat, que els qui practiquen aquestes coses no heretaran el regne de Déu. (Gàlates 5:19-21)

> [5] Perquè això ho sabeu: que cap fornicador, ni cap persona impura, ni cap home cobdiciós, que és un idòlatra, no té cap heretat en el regne de Crist i de Déu. (Efesis 5:5)

Déu té uns criteris i exigeix penediment del pecat per poder entrar al seu regne. L'obediència a Déu és necessària per rebre l'Esperit Sant i també per assolir la salvació:

> [29] …Pere i els apòstols … van dir: «Estem obligats a obeir Déu abans que els homes. … [32] I nosaltres som testimonis d'aquestes coses, i també ho és l'Esperit Sant, que Déu ha donat als qui l'obeeixen.» (Fets 5:29,32, AFV)

> [5] Crist … [8] encara que era Fill, va aprendre l'obediència per les coses que va patir. [9] I, havent estat perfeccionat, va esdevenir autor de salvació eterna per a tots els qui l'obeeixen, (Hebreus 5:5,8-9)

L'apòstol Pau va advertir que alguns no ensenyarien que l'evangeli de Jesús és la resposta, sinó que un altre camí és acceptable:

> [3] Gràcia i pau a vosaltres de part de Déu Pare i del nostre Senyor Jesucrist, [4] que es va donar ell mateix pels nostres pecats, per alliberar-nos d'aquesta present època dolenta, segons la voluntat del nostre Déu i Pare, [5] a qui sigui la glòria pels segles dels segles. Amén. [6] M'estranya que us aparteu tan aviat d'aquell qui us va cridar en la gràcia de Crist, cap a un evangeli diferent, [7] que no és pas un altre; però hi ha alguns que us pertorben i volen pervertir l'evangeli de Crist. [8] Però, encara que nosaltres, o un àngel del cel, us prediquéssim un evangeli diferent del que us hem predicat, que sigui anatema. [9] Com ja ho hem dit abans, ara ho torno a dir: si algú us predica un evangeli diferent del que heu rebut, que sigui anatema. (Gàlates 1:3-9)

> [3] Però temo que, d'alguna manera, així com la serp va enganyar Eva amb la seva astúcia, també les vostres ments es corrompin i s'apartin de la simplicitat que hi ha en Crist. [4] Perquè, si el qui ve predica un altre Jesús que nosaltres no hem predicat, o si rebeu un esperit diferent que no heu rebut, o un evangeli diferent que no heu acceptat, ben bé que ho tolereu! (2 Corintis 11:3-4)

Quin era l'«altre» i «diferent» evangeli, que en realitat era fals?

El fals evangeli té diverses parts.

En general, el fals evangeli consisteix a creure que no cal obeir realment Déu ni esforçar-se de debò per viure fidel al seu camí, tot afirmant que el coneixes (cf. Mateu 7:21-23). Tendeix a estar orientat a l'egoisme.

La serp va seduir Eva perquè caigués en un fals evangeli fa gairebé 6.000 anys (Gènesi 3), i des d'aleshores els humans han cregut que en saben més que Déu i que han de decidir ells mateixos el bé i el mal. Sí, després que Jesús vingués, sovint el seu nom s'ha vinculat a diversos falsos evangelis, i això ha continuat i continuarà fins al temps de l'Anticrist final.

Ara bé, en temps de l'apòstol Pau, el fals evangeli era essencialment una barreja gnòstica/mística de veritat i error. Els gnòstics bàsicament creien que un coneixement especial era el que calia per assolir la comprensió espiritual, inclosa la salvació. Els gnòstics tendien a creure que el que feia la carn no tenia cap conseqüència especial i s'oposaven a obeir Déu en qüestions com el dissabte, el setè dia. Un d'aquests falsos líders va ser Simó el Mag, que va ser reprès i advertit per l'apòstol Pere (Fets 8:18-21).

Però no és fàcil

El Nou Testament mostra que Felip va ensenyar el Regne de Déu:

> [5] Aleshores Felip va baixar a la ciutat de Samaria i els va predicar Crist. … [12] van creure Felip mentre predicava les coses referents al regne de Déu … (Fets 8:5,12)

Tot i així, Jesús, Pau i els deixebles van ensenyar que no és fàcil entrar al Regne de Déu:

> [24] I quan Jesús va veure que ell es posava molt trist, va dir: «Que n'és de difícil, per als qui tenen riqueses, entrar al regne de Déu! [25] Perquè és més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla que no pas que un ric entri al regne de Déu.»
>
> [26] I els qui ho van sentir van dir: «Qui pot ser salvat, doncs?»
>
> [27] Però ell va dir: «Les coses que són impossibles per als homes són possibles per a Déu.» (Lluc 18:24-27)
>
> [22] «Cal que passem per moltes tribulacions per entrar al regne de Déu.» (Fets 14:22)

> [3] Estem obligats a donar gràcies a Déu sempre per vosaltres, germans, com és just, perquè la vostra fe creix extraordinàriament i l'amor de cadascun de vosaltres cap als altres abunda, [4] de manera que nosaltres mateixos ens gloriem de vosaltres entre les esglésies de Déu per la vostra paciència i fe enmig de totes les persecucions i tribulacions que suporteu, [5] cosa que és una prova manifesta del just judici de Déu, perquè sigueu considerats dignes del regne de Déu, pel qual també patiu; [6] ja que és cosa justa davant de Déu pagar amb tribulació els qui us afligeixen, [7] i donar-vos a vosaltres, els afligits, repòs amb nosaltres quan el Senyor Jesús es reveli des del cel amb els seus àngels poderosos, (2 Tessalonicencs 1:3-7)

A causa de les dificultats d'aquest temps, només alguns són cridats i escollits ara, en aquesta època, per formar-ne part (Mateu 22:1-14; Joan 6:44; Hebreus 6:4-6). D'altres seran cridats més endavant, ja que la Bíblia mostra que els qui «erraven d'esperit arribaran a l'enteniment, i els qui murmuraven aprendran doctrina» (Isaïes 29:24).

L'apòstol Pere va ensenyar que el regne era etern, i que cal obeir diligentment l'evangeli de Déu o hi haurà judici:

> [10] Per tant, germans, sigueu encara més diligents a assegurar la vostra crida i elecció, perquè, si feu aquestes coses, no ensopegareu mai; [11] perquè així se us proporcionarà abundantment l'entrada al regne etern del nostre Senyor i Salvador Jesucrist. (2 Pere 1:10-11)

> [17] Perquè ha arribat el temps que el judici comenci per la casa de Déu; i, si comença primer per nosaltres, quina serà la fi dels qui no obeeixen l'evangeli de Déu? (1 Pere 4:17)

Els darrers llibres de la Bíblia i el Regne

La Bíblia ensenya que «Déu és amor» (1 Joan 4:8,16) i que Jesús és Déu (Joan 1:1,14): el Regne de Déu tindrà un Rei que és amor i les lleis del qual donen suport a l'amor, no a l'odi (cf. Apocalipsi 22:14-15).

La Bíblia també mostra que Déu enviarà un àngel que proclamarà l'evangeli etern del regne de Déu (Apocalipsi 14:6-7) i després un altre àngel per assenyalar que, malgrat semblar gran, Babilònia cau (Apocalipsi 14:8-9). Aquests missatges seran confirmacions sobrenaturals de l'evangeli que el món haurà rebut prèviament com a testimoni i sembla que seran factors per a la «gran multitud» que ve a Déu durant la fi (Apocalipsi 7:9-14). A diferència del poder babilònic final que s'alçarà i caurà (cf. Apocalipsi 18:1-18), la fase final del regne de Déu dura per sempre:

> [15] Aleshores el setè àngel va tocar la trompeta: i hi va haver veus fortes al cel que deien: «Els regnes d'aquest món han esdevingut els regnes del nostre Senyor i del seu Crist, i ell regnarà pels segles dels segles!» (Apocalipsi 11:15)

Jesús regnarà en el regne! I la Bíblia revela dos dels seus títols:

> [16] I porta al seu mantell i a la seva cuixa un nom escrit: REI DE REIS I SENYOR DE SENYORS. (Apocalipsi 19:16)

Però és Jesús l'únic que regnarà? Fixeu-vos en aquest passatge:

> [4] I vaig veure trons, i es van asseure damunt d'ells, i els va ser donat el judici. Després vaig veure les ànimes dels qui havien estat decapitats pel seu testimoni de Jesús i per la paraula de Déu, que no havien adorat la bèstia ni la seva imatge, ni havien rebut la seva marca al front ni a les mans. I van viure i van regnar amb Crist durant mil anys… [6] Feliç i sant és el qui té part en la primera resurrecció. Sobre aquests la segona mort no té cap poder, sinó que seran sacerdots de Déu i de Crist, i regnaran amb ell mil anys. (Apocalipsi 20:4,6)

Els veritables cristians seran ressuscitats per regnar amb Crist durant mil anys! El regne durarà per sempre (Apocalipsi 11:15), però el regnat amb els sants de la primera resurrecció esmentat a Apocalipsi 20:6 era només per mil anys. És per això que abans m'hi he referit com la primera fase del regne: la fase física, la mil·lenària, en contrast amb la fase final, més espiritual.

Al Llibre de l'Apocalipsi s'enumeren diversos esdeveniments que passen entre la fase mil·lenària i la fase final del Regne de Déu:

> [7] Ara bé, quan els mil anys s'hagin acabat, Satanàs serà alliberat de
> la seva presó [8] i sortirà a enganyar les nacions que són als quatre
> extrems de la terra, Gog i Magog, per aplegar-les per a la batalla,
> el nombre de les quals és com la sorra del mar. … [11] Aleshores vaig
> veure un gran tron blanc i el qui hi seia, de la presència del qual
> van fugir la terra i el cel. I no es va trobar lloc per a ells. [12] I vaig
> veure els morts, petits i grans, drets davant de Déu, i es van obrir
> uns llibres. I es va obrir un altre llibre, que és el Llibre de la Vida. I
> els morts van ser jutjats segons les seves obres, per les coses que
> hi havia escrites als llibres. [13] El mar va lliurar els morts que hi havia
> en ell, i la Mort i l'Hades van lliurar els morts que hi havia en ells. I
> van ser jutjats, cadascun segons les seves obres. [14] Aleshores la
> Mort i l'Hades van ser llançats a l'estany de foc. Aquesta és la
> segona mort. [15] I tothom que no va ser trobat escrit al Llibre de la
> Vida va ser llançat a l'estany de foc. (Apocalipsi 20:7-8, 11-15)

El Llibre de l'Apocalipsi mostra que hi haurà una fase posterior del regne que ve després del regnat de mil anys i després de la segona mort dels qui rebutgen permanentment el penediment i els camins de Déu:

> [1] Aleshores vaig veure un cel nou i una terra nova, perquè el primer
> cel i la primera terra havien passat. Tampoc no hi havia ja mar. [2]
> Després jo, Joan, vaig veure la ciutat santa, la Nova Jerusalem, que
> baixava del cel, de Déu, preparada com una núvia engalanada per
> al seu espòs. [3] I vaig sentir una veu forta del cel que deia: «Mira, el
> tabernacle de Déu és amb els homes, i habitarà amb ells, i ells
> seran el seu poble. Déu mateix serà amb ells i serà el seu Déu. [4] I
> Déu eixugarà tota llàgrima dels seus ulls; no hi haurà més mort, ni
> dol, ni plor. No hi haurà més dolor, perquè les coses d'abans han
> passat.» (Apocalipsi 21:1-4)

> [1] I em va mostrar un riu pur d'aigua de vida, clar com el cristall, que
> sortia del tron de Déu i de l'Anyell. [2] Enmig del carrer, i a banda i
> banda del riu, hi havia l'arbre de la vida, que donava dotze fruits, i
> cada arbre feia el seu fruit cada mes. Les fulles de l'arbre eren per

a la guarició de les nacions. [3] I ja no hi haurà cap maledicció, sinó que el tron de Déu i de l'Anyell hi serà, i els seus servents el serviran. [4] Veuran la seva cara, i el seu nom serà als seus fronts. [5] Allà no hi haurà nit: no els cal cap llàntia ni la llum del sol, perquè el Senyor Déu els dona llum. I regnaran pels segles dels segles. (Apocalipsi 22:1-5)

Fixeu-vos que aquest regnat, que és posterior als mil anys, inclou els servents de Déu i dura per sempre. La Ciutat Santa, que va ser preparada al cel, deixarà el cel i baixarà a la terra. Aquest és el començament de la fase final del Regne de Déu. Un temps SENSE MÉS DOLOR NI PATIMENT!

Els humils heretaran la terra (Mateu 5:5) i totes les coses (Apocalipsi 21:7). La terra, incloent-hi la Ciutat Santa que hi haurà, serà millor perquè s'implementaran els camins de Déu. Adoneu-vos que:

[7] De l'augment del seu govern i de la pau no hi haurà fi, (Isaïes 9:7)

És clar que hi haurà creixement després que hagi començat la fase final del Regne de Déu, ja que tothom obeirà el govern de Déu.

Aquest serà un temps d'allò més gloriós:

[9] Però, tal com està escrit: «Ull no ha vist, ni orella ha sentit, ni ha pujat al cor de l'home allò que Déu ha preparat per als qui l'estimen.» [10] Però Déu ens ho ha revelat pel seu Esperit. (1 Corintis 2:9-10)

És un temps d'amor, d'alegria i de consol etern. Serà un temps fantàstic! El Regne de Déu farà que l'eternitat sigui fantàsticament millor. No voleu tenir-hi la vostra part?

5. Fonts externes al Nou Testament van ensenyar el Regne de Déu

Els primers que professaven Crist pensaven que havien de predicar l'evangeli d'un Regne de Déu literal?

Sí.

Fa anys, en una conferència impartida pel professor Bart Ehrman de la Universitat de Carolina del Nord, va subratllar repetidament, i correctament, que, a diferència de la majoria dels qui avui professen ser cristians, Jesús i els seus primers seguidors proclamaven el Regne de Déu. Tot i que la comprensió global del cristianisme del Dr. Ehrman difereix molt de la de la Continuing Church of God, estaríem d'acord que l'evangeli del regne és el que Jesús mateix va proclamar i el que els seus seguidors creien. També estaríem d'acord que molts dels qui avui es reclamen cristians no ho entenen.

L'escrit i el sermó postneotestamentaris més antics conservats

El Regne de Déu era una part significativa del que es diu que és «el sermó cristià complet més antic que s'ha conservat» (Holmes M.W. Ancient Christian Sermon. The Apostolic Fathers: Greek Texts and English Translations, 2nd ed. Baker Books, Grand Rapids, 2004, p. 102). Aquest Sermó cristià antic conté aquestes afirmacions sobre el regne:

> 5:5 A més, sabeu, germans, que la nostra estada al món de la carn és insignificant i passatgera, però la promesa de Crist és gran i meravellosa: repòs en el regne que ha de venir i vida eterna.

L'afirmació anterior mostra que el regne no és ara, sinó que vindrà i serà etern. A més, aquest sermó antic afirma:

> 6:9 Ara bé, si ni tan sols homes justos com aquests no poden, mitjançant les seves pròpies obres justes, salvar els seus fills, quina seguretat tenim nosaltres d'entrar al regne de Déu si no mantenim el nostre baptisme pur i sense taca? O qui serà el nostre advocat, si no s'ha trobat que tinguem obres santes i justes? 9:6 Per tant,

estimem-nos els uns als altres, perquè tots puguem entrar al regne de Déu. 11:7 Per tant, si sabem què és just als ulls de Déu, entrarem al seu regne i rebrem les promeses que «l'orella no ha sentit ni l'ull ha vist ni el cor de l'home ha imaginat».

12:1 Esperem, doncs, hora rere hora el regne de Déu en amor i justícia, ja que no coneixem el dia de l'aparició de Déu. 12:6 diu ell, el regne del meu Pare vindrà.

Les afirmacions anteriors mostren que cal l'amor mitjançant una vida recta, que encara no hem entrat al Regne de Déu i que aquest s'esdevé després del dia de l'aparició de Déu, és a dir, després que Jesús torni. És el regne del Pare, i el regne no és només Jesús.

És interessant que el sermó aparentment cristià més antic que Déu ha permès que es conservi ensenyi el mateix Regne de Déu que ensenya el Nou Testament i que ara ensenya la Continuing Church of God (és possible que provingui d'una autèntica Església de Déu, però el meu coneixement limitat del grec limita la meva capacitat de fer una declaració més ferma).

Els líders eclesiàstics del segle II i l'evangeli del Regne

Cal assenyalar que, a principis del segle II, Papies, oient de Joan i amic de Policarp, i considerat sant pels catòlics romans, ensenyava el regne mil·lenari. Eusebi va registrar que Papies ensenyava:

> … hi haurà un mil·lenni després de la resurrecció d'entre els morts, quan el regnat personal de Crist s'establirà en aquesta terra. (Fragments of Papias, VI. Vegeu també Eusebi, Church History, Llibre 3, XXXIX, 12)

Papies ensenyava que aquest seria un temps de gran abundància:

> De la mateixa manera, [va dir] que un gra de blat produiria deu mil espigues, i que cada espiga tindria deu mil grans, i cada gra donaria deu lliures de farina clara, pura i fina; i que les pomes, i les llavors, i l'herba produirien en proporcions semblants; i que tots els animals, alimentant-se aleshores només dels productes de la terra, esdevindrien pacífics i harmoniosos, i estarien en perfecta

submissió a l'home.» [D'aquestes coses en dona testimoni per escrit Papies, un home antic, que va ser oient de Joan i amic de Policarp, al quart dels seus llibres; perquè ell en va compondre cinc…] (Fragments of Papias, IV)

La Carta als Corintis postneotestamentària afirma:

> 42:1-3 Els Apòstols van rebre l'Evangeli per a nosaltres del Senyor Jesucrist; Jesucrist va ser enviat de part de Déu. Així doncs, Crist ve de Déu, i els Apòstols vénen de Crist. Tots dos, per tant, van venir per voluntat de Déu en l'ordre establert. Havent rebut, doncs, un encàrrec, i havent estat plenament assegurats per la resurrecció del nostre Senyor Jesucrist i confirmats en la paraula de Déu amb plena seguretat de l'Esperit Sant, van sortir amb la bona nova que el regne de Déu havia de venir.

Policarp d'Esmirna va ser un líder cristià primitiu, que també va ser deixeble de Joan, el darrer dels apòstols originals a morir. Policarp, c. 120-135 dC, ensenyava:

> Feliços els pobres, i els qui són perseguits per causa de la justícia, perquè d'ells és el regne de Déu. (Policarp. Letter to the Philippians, Chapter II. From Ante-Nicene Fathers, Volume 1 as edited by Alexander Roberts & James Donaldson. American Edition, 1885)
>
> Sabent, doncs, que «Déu no es deixa burlar», hem de caminar d'una manera digna del seu manament i de la seva glòria… Perquè convé que siguin separats dels desigs que hi ha al món, ja que «tot desig lluita contra l'esperit»; i «ni els fornicadors, ni els efeminats, ni els qui abusen d'ells mateixos amb homes, no heretaran el regne de Déu», ni tampoc els qui fan coses incoherents i indecoroses. (ibid, Chapter V)
>
> Servim-lo, doncs, amb temor i amb tota reverència, tal com ell mateix ens ha manat, i com els apòstols que ens van predicar l'Evangeli, i els profetes que van proclamar per endavant la vinguda del Senyor. (ibid, Chapter VI)

Com d'altres al Nou Testament, Policarp ensenyava que els justos, i no els qui trenquen els manaments, heretaran el Regne de Déu.

També es va afirmar que Policarp havia ensenyat el següent:

> I el dissabte següent va dir: «Escolteu la meva exhortació, estimats fills de Déu. Us vaig conjurar quan els bisbes eren presents, i ara de nou us exhorto tots a caminar amb decòrum i dignitat pel camí del Senyor… Vetlleu, i de nou Estigueu a punt, Que els vostres cors no s'afeixuguin, el manament nou sobre estimar-vos els uns als altres, el seu adveniment manifestat sobtadament com un llamp ràpid, el gran judici pel foc, la vida eterna, el seu regne immortal. I totes les coses que Déu us ensenya les coneixeu, quan escruteu les Escriptures inspirades, gravades amb la ploma de l'Esperit Sant als vostres cors, perquè els manaments romanguin en vosaltres de manera indeleble.» (Life of Polycarp, Chapter 24. J. B. Lightfoot, The Apostolic Fathers, vol. 3.2, 1889, pp. 488-506)

Melito de Sardes, que va ser un líder de l'Església de Déu, c. 170 dC, ensenyava:

> Perquè, en efecte, la llei va desembocar en l'evangeli —l'antic en el nou, sortint tots dos junts de Sió i de Jerusalem—; i el manament va desembocar en la gràcia, i el tipus en el producte acabat, i l'anyell en el Fill, i l'ovella en un home, i l'home en Déu…
>
> Però l'evangeli va esdevenir l'explicació de la llei i el seu
>
> compliment, mentre que l'església va esdevenir el magatzem de la veritat…
>
> Aquest és el qui ens va alliberar de l'esclavitud cap a la llibertat, de la foscor cap a la llum, de la mort cap a la vida, de la tirania cap a un regne etern. (Melito. Homily On the Passover. Verses 7,40, 68. Translation from Kerux: The Journal of Online Theology. http://www.kerux.com/documents/KeruxV4N1A1.asp)

Així doncs, es coneixia que el Regne de Déu era una cosa eterna, no simplement l'Església cristiana o catòlica romana actual, i que incloïa la llei de Déu.

Un altre escrit de mitjan i finals del segle II exhorta la gent a mirar cap al regne:

> Per tant, que cap de vosaltres no dissimuli més ni miri enrere, sinó que s'acosti de bon grat a l'Evangeli del regne de Déu. (Roman Clement. Recognitions, Book X, Chapter XLV. Excerpted from Ante-Nicene Fathers, Volume 8. Edited by Alexander Roberts & James Donaldson. American Edition, 1886)

A més, tot i que aparentment no va ser escrit per algú de l'església veritable, l'escrit de mitjan segle II titulat The Shepherd of Hermas, en la traducció de Roberts i Donaldson, utilitza l'expressió «regne de Déu» catorze vegades.

Els veritables cristians, i fins i tot molts que només professaven Crist, sabien alguna cosa sobre el Regne de Déu al segle II.

Fins i tot el sant catòlic romà i ortodox oriental Ireneu entenia que, després de la resurrecció, els cristians entrarien al Regne de Déu. Fixeu-vos en el que va escriure, c. 180 dC:

> Perquè aquest és l'estat dels qui han cregut, ja que en ells hi roman contínuament l'Esperit Sant, que va ser donat per ell en el baptisme, i és retingut pel qui el rep, si camina en la veritat i la santedat i la justícia i la paciència perseverant. Perquè aquesta ànima té una resurrecció en els qui creuen, ja que el cos rep de nou l'ànima i, juntament amb ella, pel poder de l'Esperit Sant, és ressuscitat i entra al regne de Déu. (Irenaeus, St., Bishop of Lyon. Translated from the Armenian by Armitage Robinson. The Demonstration of the Apostolic Preaching, Chapter 42. Wells, Somerset, Oct. 1879. As published in SOCIETY FOR PROMOTING CHRISTIAN KNOWLEDGE. NEW YORK: THE MACMILLAN CO, 1920)

Teòfil d'Antioquia ensenyava:

> Només esmento la seva bondat; si l'anomeno Regne, només esmento la seva glòria... Perquè, si l'hagués fet immortal des del principi, l'hauria fet Déu. ... Ni immortal, doncs, ni tampoc mortal no el va fer, sinó, com hem dit abans, capaç de totes dues coses; de manera que, si s'inclinava cap a les coses de la immortalitat, guardant el manament de Déu, rebria d'ell com a recompensa la immortalitat, i esdevindria Déu. (Theophilus, To Autolycus, 1:3, 2:27)

El sant catòlic romà Hipòlit, a principis del segle III, va escriure:

> I rebreu el regne del cel, vosaltres que, mentre vau residir en aquesta vida, vau conèixer el Rei Celestial. I sereu company de la Divinitat i coereu amb Crist, ja no esclavitzat pels desigs ni per les passions, i mai més consumit per la malaltia. Perquè heu esdevingut Déu: perquè tots els patiments que vau passar mentre éreu home, ell us els va donar, perquè éreu de motlle mortal, però tot allò que és propi de Déu de comunicar, Déu ha promès atorgar-vos-ho, perquè heu estat deïficats i engendrats per a la immortalitat. (Hippolytus. Refutation of All Heresies, Book X, Chapter 30)

L'objectiu per als humans és ser deïficats (com a fills literals de Déu, cf. Salm 82:6) en el Regne de Déu que ha de venir.

El Regne de Déu que ha de venir era un ensenyament de l'església catòlica original (vegeu també el nostre llibre electrònic gratuït, disponible a ccog.org, titulat Beliefs of the Original Catholic Church: Could a remnant group have continuing apostolic succession?).

Problemes als segles II i III

Malgrat l'acceptació generalitzada del regne, al segle II es va alçar un líder apòstata contrari a la llei anomenat Marció. Marció ensenyava contra la llei de Déu, el dissabte i el Regne de Déu literal. Tot i que va ser denunciat per Policarp i d'altres, va tenir contacte amb l'Església de Roma durant força temps i sembla que va tenir molta influència sobre l'església romana.

Als segles II i III, els al·legoristes s'anaven establint a Alexandria (Egipte). Molts al·legoristes s'oposaven a la doctrina d'un regne de Déu literal. Fixeu-vos en el que s'explica sobre alguns d'aquells al·legoristes:

> Dionisi va néixer en una família pagana noble i rica d'Alexandria, i va ser educat en la seva filosofia. Va deixar les escoles paganes per fer-se deixeble d'Orígenes, a qui va succeir al capdavant de l'escola catequètica d'Alexandria…
>
> Climent, Orígenes i l'escola gnòstica corrompien les doctrines dels sants oracles amb les seves interpretacions fantasioses i al·legòriques… es van guanyar per a si mateixos el nom d'«al·legoristes». Nepot va combatre públicament els al·legoristes i va sostenir que hi haurà un regnat de Crist a la terra…
>
> Dionisi va disputar amb els seguidors de Nepot i, segons el seu relat… «un estat de coses com el que ara existeix al regne de Déu». Aquesta és la primera menció que el regne de Déu existeix en l'estat present de les esglésies…
>
> Nepot va reprendre el seu error, mostrant que el regne del cel no és al·legòric, sinó que és el regne literal que ha de venir del nostre Senyor en la resurrecció a la vida eterna…
>
> Així, la idea que el regne ha vingut en l'estat present de les coses va ser concebuda i formulada a l'escola gnòstica dels al·legoristes a Egipte, entre el 200 i el 250 dC, tot un segle abans que els bisbes de l'imperi passessin a ser considerats ocupants del tron…
>
> Climent va concebre la idea del regne de Déu com un estat de veritable coneixement mental de Déu. Orígenes el va presentar com un sentit espiritual amagat en la lletra planera de les Escriptures. (Ward, Henry Dana. The Gospel of the Kingdom: A Kingdom Not of this World; Not in this World; But to Come in the Heavenly Country, of the Resurrection from the Dead and of the Restitution of All Things. Published by Claxton, Remsen & Haffelfinger, 1870, pp. 124-125)

Així doncs, mentre que el bisbe Nepot ensenyava l'evangeli del Regne de Déu, els al·legoristes van intentar elaborar-ne una comprensió falsa i menys literal. El bisbe Apol·linar d'Hieràpolis també va intentar combatre els errors dels al·legoristes cap a la mateixa època. Els qui pertanyien veritablement a l'Església de Déu van defensar la veritat del Regne de Déu literal al llarg de la història.

Herbert W. Armstrong va ensenyar l'Evangeli del Regne, i més

Al segle XX, el difunt Herbert W. Armstrong, el primer líder de l'era moderna de Filadèlfia de l'Església de Déu (Apocalipsi 3:7-13), va escriure:

> Com que van rebutjar l'evangeli de Crist…, el món hi va haver de posar una altra cosa al seu lloc. Van haver d'inventar una falsificació! Així hem sentit parlar del regne de Déu com si fos només una bonica frase feta —un sentiment agradable dins els cors humans—, reduint-lo a un NO-RES eteri i irreal! D'altres han tergiversat dient que l'«ESGLÉSIA» és el regne… El profeta Daniel, que va viure 600 anys abans de Crist, sabia que el regne de Déu era un regne real, un govern que regeix sobre GENT literal a la terra…
>
> Aquí… hi ha l'explicació de Déu sobre què ÉS EL REGNE DE DÉU: «I en els dies d'aquests reis…»: aquí es parla dels deu dits dels peus, en part de ferro i en part d'argila trencadissa. Això, relacionant la profecia amb Daniel 7 i amb Apocalipsi 13 i 17, es refereix als nous ESTATS UNITS D'EUROPA que ara s'estan formant… davant dels vostres mateixos ulls! Apocalipsi 17:12 deixa clar el detall que serà una unió de DEU REIS O REGNES que (Ap. 17:8) ressuscitaran l'antic IMPERI ROMÀ…
>
> Quan Crist vingui, vindrà com a REI de reis, governant tota la terra (Ap. 19:11-16); i EL SEU REGNE —el REGNE DE DÉU—, va dir Daniel, ha de CONSUMIR tots aquests regnes mundans. Apocalipsi 11:15 ho expressa amb aquestes paraules: «Els regnes d'aquest món han esdevingut ELS REGNES DEL NOSTRE SENYOR I DEL SEU CRIST: i ell regnarà pels segles dels segles»! Això és EL REGNE DE DÉU. És la FI dels governs actuals; sí, i fins i tot dels Estats Units i de les nacions britàniques. Aleshores esdevindran els regnes —els GOVERNS—

del Senyor JESUCRIST, aleshores REI de reis sobre tota la terra. Això deixa completament CLAR el fet que el REGNE DE DÉU és un GOVERN literal. Igual com l'Imperi Caldeu era un REGNE, igual com l'Imperi Romà era un REGNE, així el REGNE DE DÉU és un govern. Ha d'assumir el GOVERN de les NACIONS del món. Jesucrist va NÉIXER per ser REI, un GOVERNANT! …

El mateix Jesucrist que va caminar pels turons i les valls de la Terra Santa i pels carrers de Jerusalem fa més de 1.900 anys tornarà. Ell va dir que tornaria. Després que fos crucificat, Déu el va ressuscitar d'entre els morts al cap de tres dies i tres nits (Mt. 12:40; Fets 2:32; 1 Co. 15:3-4). Va ascendir al Tron de Déu. Quarter general del Govern de l'Univers (Fets 1:9-11; He. 1:3; 8:1; 10:12; Ap. 3:21).

Ell és el «noble» de la paràbola, que va anar al Tron de Déu —el «país llunyà»— per ser coronat com a Rei de reis sobre totes les nacions, i després tornar a la terra (Lc. 19:12-27).

De nou, ell és al cel fins als «temps de la restitució de totes les coses» (Fets 3:19-21). Restitució significa restaurar un estat o una condició anterior. En aquest cas, la restauració del govern de Déu a la terra i, per tant, la restauració de la pau mundial i de condicions utòpiques.

L'agitació mundial actual, les guerres i els conflictes que s'intensifiquen culminaran en un trasbals mundial tan gran que, si Déu no hi intervingués, cap carn humana no quedaria viva (Mt. 24:22). Just en el seu clímax, quan qualsevol retard comportaria esborrar tota vida d'aquest planeta, Jesucrist tornarà. Aquesta vegada ve com a Déu diví. Ve amb tot el poder i la glòria del Creador que governa l'univers (Mt. 24:30; 25:31). Ve com a «Rei de reis i Senyor de senyors» (Ap. 19:16), per establir un supergovern mundial i governar totes les nacions «amb vara de ferro» (Ap. 19:15; 12:5)…

Crist no benvingut?

> Però la humanitat cridarà d'alegria i el rebrà amb èxtasi i entusiasme frenètics? Ho faran ni tan sols les esglésies del cristianisme tradicional?
>
> No ho faran! Creuran, perquè els falsos ministres de Satanàs (2 Co. 11:13-15) els han enganyat, que ell és l'Anticrist. Les esglésies i les nacions s'enfurismaran per la seva vinguda (Ap. 11:15 amb 11:18), i les forces militars fins i tot intentaran combatre'l per destruir-lo (Ap. 17:14)!
>
> Les nacions estaran immerses en la batalla culminant de la propera Tercera Guerra Mundial, amb el front de batalla a Jerusalem (Za. 14:1-2), i aleshores Crist tornarà. Amb poder sobrenatural «lluitarà contra aquelles nacions» que lluiten contra ell (verset 3). Les derrotarà completament (Ap. 17:14)! «Els seus peus s'alçaran aquell dia damunt la muntanya de les Oliveres», a molt poca distància a l'est de Jerusalem (Za. 14:4). (Armstrong HW. The Mystery of the Ages, 1984)

La Bíblia declara que Jesús tornarà i que vencerà; tanmateix, molts lluitaran contra ell en el seu retorn (Apocalipsi 19:19). Molts afirmaran (basant-se en una comprensió errònia de la profecia bíblica, però en part també a causa de falsos profetes i místics) que el Jesús que torna és l'Anticrist final!

El següent també és de Herbert Armstrong:

> La religió veritable —la veritat de Déu amb el poder de l'amor de Déu impartit per l'Esperit Sant… L'ALEGRIA INDESCRIPTIBLE de conèixer Déu i Jesucrist, de conèixer la VERITAT, i l'escalfor del diví AMOR de Déu! …
>
> Els ensenyaments de la veritable Església de Déu són simplement els de «viure de tota paraula» de la Santa Bíblia…
>
> Els homes s'apartaran del camí del «rebre» cap al camí del «donar», el camí d'amor de Déu.
>
> Una NOVA CIVILITZACIÓ s'apoderarà ara de la terra! (ibid)

La NOVA CIVILITZACIÓ és el Regne de Déu. Proclamar que aquesta nova civilització ha de venir i que es basarà en l'amor és una part fonamental d'allò de què tracta el veritable evangeli del regne que Jesús i els seus seguidors van ensenyar. Això és el que nosaltres, a la Continuing Church of God, prediquem.

Herbert Armstrong es va adonar que Jesús ensenyava que la societat humana, fins i tot quan creu que vol obeir, ha rebutjat la manera de viure del «donar», el camí de l'amor. Sembla que gairebé ningú no capta correctament la importància del que Jesús ensenyava.

La salvació per mitjà de Jesús forma part de l'Evangeli

Ara bé, alguns dels qui han llegit fins aquí probablement es pregunten pel paper de la mort de Jesús en la salvació. Sí, la seva mort forma part de l'evangeli sobre el qual van escriure tant el Nou Testament com Herbert W. Armstrong.

El Nou Testament mostra que l'evangeli inclou la salvació per mitjà de Jesús:

> [16] Perquè no m'avergonyeixo de l'evangeli de Crist, ja que és poder de Déu per a la salvació de tothom qui creu, primer per al jueu i també per al grec (Romans 1:16).
>
> [4] Per tant, els qui havien estat dispersats anaven arreu predicant la paraula. [5] Aleshores Felip va baixar a la ciutat de Samaria i els va predicar Crist. … [12] Però quan van creure Felip mentre predicava les coses referents al regne de Déu i al nom de Jesucrist, tant homes com dones van ser batejats. … [25] Així doncs, quan van haver donat testimoni i predicat la paraula del Senyor, van tornar a Jerusalem, predicant l'evangeli en molts pobles dels samaritans. [26] Aleshores un àngel del Senyor va parlar a Felip … [40] Felip es va trobar a Azot. I, passant per allà, va predicar a totes les ciutats fins que va arribar a Cesarea. (Fets 8:4,5,12,25,26,40)
>
> [18] els predicava Jesús i la resurrecció. (Fets 17:18)

> [30] Aleshores Pau va viure dos anys sencers a la seva pròpia casa llogada, i rebia tots els qui venien a ell, [31] **predicant el regne de Déu i ensenyant les coses que es refereixen al Senyor Jesucrist** amb tota confiança, sense que ningú l'ho impedís. (Fets 28:30-31)

Fixeu-vos que la predicació incloïa Jesús I el regne. Malauradament, una comprensió correcta de l'evangeli del Regne de Déu sol faltar en els ensenyaments de les esglésies grecoromanes.

De fet, per ajudar-nos a formar part d'aquell regne, Déu va estimar tant els humans que va enviar Jesús a morir per nosaltres (Joan 3:16-17) i també ens salva per la seva gràcia (Efesis 2:8). I això forma part de la bona nova (Fets 20:24).

L'Evangeli del Regne és el que el món necessita, però…

Treballar per la pau (Mateu 5:9) i fer el bé són objectius valuosos (cf. Gàlates 6:10). Tanmateix, molts líders mundials, inclosos els religiosos, creuen que serà la cooperació humana internacional la que portarà pau i prosperitat, i no pas el Regne de Déu. I, tot i que tindran alguns èxits temporals, no només no ho aconseguiran, sinó que alguns dels seus esforços humans acabaran portant el planeta Terra fins al punt que la vida seria insostenible si Jesús no tornés per establir el seu Regne (Mateu 24:21-22). Que els humans arreglin la terra sense Déu és un evangeli và i fals (Salm 127:1).

Molts al món intenten muntar un pla internacional babilònic semireligiós per instaurar un nou ordre mundial al segle XXI. Això és una cosa que la Continuing Church of God ha denunciat des dels seus inicis i que té la intenció de continuar denunciant. Des que Satanàs va seduir Eva perquè caigués en una versió del seu evangeli fa gairebé 6.000 anys (Gènesi 3), molts humans han cregut que saben millor que Déu què els farà millors a ells i al món.

Segons la Bíblia, caldrà una combinació d'un líder militar a Europa (anomenat el Rei del Nord, també anomenat la Bèstia d'Apocalipsi 13:1-10) juntament amb un líder religiós (anomenat el fals profeta, també anomenat L'Anticrist final i la Bèstia de dues banyes d'Apocalipsi 13:11-17)

de la ciutat dels set turons (Apocalipsi 17:9,18) per instaurar un ordre mundial «babilònic» (Apocalipsi 17 i 18). Tot i que la humanitat necessita el retorn de Crist i l'establiment del seu regne, molts al món no faran cas d'aquest missatge al segle XXI: continuaran creient diverses versions del fals evangeli de Satanàs. Però el món rebrà un testimoni.

Recordeu que Jesús va ensenyar:

> [14] I aquest evangeli del regne serà predicat arreu del món com a testimoni per a totes les nacions, i aleshores vindrà la fi. (Mateu 24:14)

Fixeu-vos que l'evangeli del regne arribarà al món com a testimoni, i aleshores vindrà la fi. Aquesta «fi» és el començament de la «gran tribulació».

Hi ha diverses raons per a això.

Una és que Déu vol que el món senti el veritable evangeli abans del començament de la Gran Tribulació (que es mostra que comença a Mateu 24:21). Així doncs, el missatge de l'evangeli és un testimoni i un advertiment (cf. Ezequiel 3; Amós 3:7). Comportarà més conversions de gentils (Romans 11:25) i de no gentils (Romans 9:27) abans que Jesús torni.

Una altra raó és que l'essència del missatge serà contrària als punts de vista del poder emergent de la Bèstia, el Rei del Nord, juntament amb el Fals Profeta, l'Anticrist final. Aquests dos bàsicament prometran la pau mitjançant l'esforç humà i el compromís religiós, però això portarà a la fi (Mateu 24:14-22) i a la destrucció (cf. 1 Tessalonicencs 5:3).

Tot i que la Bíblia diu que cal lluitar per la fe original i veritable (Judes 3), que la paraula de Déu és veritat (Joan 17:17) i que els veritables cristians han d'estar separats dels qui pacten amb el paganisme (2 Corintis 6:14-17), molts afirmaran que el seu «evangeli» (bona nova) implica compromisos perquè puguin existir la pau i la unitat. Malauradament, el veritable evangeli del Regne de Déu serà considerat un evangeli fals per molts dels qui promouen les agendes ecumèniques i interconfessionals de la Bèstia i del Fals Profeta (l'Anticrist final).

A causa dels senyals i dels prodigis enganyosos associats amb ells (2 Tessalonicencs 2:9), la majoria al món optarà per creure una mentida (2 Tessalonicencs 2:9-12) en lloc del missatge de l'evangeli. A causa de les condemnes inadequades del Regne mil·lenari de Déu per part dels catòlics romans, els ortodoxos orientals, els luterans i d'altres, molts afirmaran erròniament que el missatge de l'evangeli mil·lenari del Regne de Déu és el fals evangeli associat amb la Bèstia i l'Anticrist.

Abans del començament de la Gran Tribulació, els fidels cristians de Filadèlfia (Apocalipsi 3:7-13) arribaran al món (Mateu 24:14) proclamant l'evangeli mil·lenari del regne i explicant al món què tramen certs líders mundials (inclosos la Bèstia i el Fals Profeta).

Donaran suport a la tasca d'explicar al món el missatge que la Bèstia, el poder del Rei del Nord, juntament amb el Fals Profeta, l'Anticrist final, acabaran destruint (juntament amb alguns dels seus aliats) els EUA i les nacions angleses del Regne Unit, el Canadà, Austràlia i Nova Zelanda (Daniel 11:24,39), i que poc després destruiran una confederació àrab/islàmica (Daniel 11:40-43), actuaran com a instruments dels dimonis (Apocalipsi 16:13-14) i, finalment, lluitaran contra Jesucrist en el seu retorn (Apocalipsi 16:14; 19:19-20). Els fidels de Filadèlfia (Apocalipsi 3:7-13) anunciaran que el regne mil·lenari de Déu arribarà aviat.

Això probablement generaria molta cobertura mediàtica i contribuiria al compliment de Mateu 24:14. Nosaltres, a la Continuing Church of God, estem preparant literatura (en múltiples llengües), ampliant llocs web i prenent altres mesures per preparar l'«obra breu» (cf. Romans 9:28) que ajudarà a portar a la determinació de Déu que Mateu 24:14 ha estat prou acomplert com a testimoni perquè arribi la fi.

Als líders mundials que proclamen el «fals evangeli» (probablement algun tipus «nou» de líder suprem d'Europa juntament amb un pontífex compromès que reclamarà una forma de catolicisme) no els agradarà aquesta proclamació: no voldran que el món sàpiga què faran realment (i potser al principi ni ells mateixos no s'ho creuran, cf. Isaïes 10:5-7). Ells i/o els seus partidaris probablement també ensenyaran falsament que els fidels cristians de Filadèlfia defensen una doctrina extremista (el mil·lenarisme) d'un anticrist que ha de venir. Qualsevol condemna que ells

i/o els seus seguidors facin contra els fidels de Filadèlfia i la Continuing Church of God desencadenarà la persecució (Daniel 11:29-35; Apocalipsi 12:13-15). Això també portarà a la fi, el començament de la Gran Tribulació (Mateu 24:21; Daniel 11:39; cf. Mateu 24:14-15; Daniel 11:31), així com a un temps de protecció de tres anys i mig per als fidels cristians de Filadèlfia (Apocalipsi 3:10; 12:14-16).

La Bèstia i el Fals Profeta intentaran la força, el xantatge econòmic, els senyals, els prodigis enganyosos, l'assassinat i altres pressions (Apocalipsi 13:10-17; 16:14; Daniel 7:25; 2 Tessalonicencs 2:9-10) per tenir el control. Els cristians preguntaran:

> [10] «Fins quan, oh Senyor, sant i veritable, trigaràs a jutjar i a venjar la nostra sang dels qui habiten a la terra?» (Apocalipsi 6:10)

Al llarg dels segles, el poble de Déu s'ha preguntat i ha demanat: «Quant de temps passarà fins que Jesús torni?»

Tot i que no sabem ni el dia ni l'hora, esperem que Jesús torni (i que s'estableixi el Regne mil·lenari de Déu) al segle XXI, basant-nos en moltes escriptures (p. ex., Mateu 24:4-34; Salm 90:4; Osees 6:2; Lluc 21:7-36; Hebreus 1:1-2; 4:4,11; 2 Pere 3:3-8; 1 Tessalonicencs 5:4), algunes parts de les quals veiem ara que s'estan complint.

Si Jesús no hi intervé, la humanitat haurà anihilat tota la vida:

> [21] Perquè aleshores hi haurà una gran tribulació, com no n'hi ha hagut des del començament del món fins ara, ni n'hi haurà mai més. [22] I si aquells dies no fossin escurçats, cap carn no se salvaria; però per amor dels elegits aquells dies seran escurçats. (Mateu 24:21-22)

> [29] Immediatament després de la tribulació d'aquells dies, el sol s'enfosquirà i la lluna no donarà la seva llum; les estrelles cauran del cel i els poders dels cels seran sacsejats. [30] Aleshores apareixerà al cel el senyal del Fill de l'home, i aleshores totes les tribus de la terra faran dol, i veuran el Fill de l'home venint sobre els núvols del cel amb poder i gran glòria. [31] I enviarà els seus àngels amb un gran

so de trompeta, i aplegaran els seus elegits dels quatre vents, d'un extrem del cel a l'altre. (Mateu 24:29-31)

El Regne de Déu és el que el món necessita.

Ambaixadors del Regne

Quin és el vostre paper en el Regne?

Ara mateix, si sou un veritable cristià, heu de ser ambaixador de Jesús i del Regne de Déu. Fixeu-vos en el que va escriure l'apòstol Pau:

> 20 Així doncs, som ambaixadors de Crist, com si Déu supliqués per mitjà nostre: us implorem de part de Crist, reconcilieu-vos amb Déu. (2 Corintis 5:20)

> 14 Estigueu ferms, doncs, cenyits els lloms amb la veritat, revestits amb la cuirassa de la justícia, 15 i calçats els peus amb la preparació de l'evangeli de la pau; 16 sobretot, prenent l'escut de la fe, amb el qual podreu apagar totes les fletxes enceses del maligne. 17 I preneu l'elm de la salvació, i l'espasa de l'Esperit, que és la paraula de Déu; 18 pregant sempre amb tota oració i súplica en l'Esperit, vetllant amb aquesta finalitat amb tota perseverança i súplica per tots els sants, 19 i per mi, perquè em sigui donada la paraula, per obrir la boca amb valentia per donar a conèixer el misteri de l'evangeli, 20 del qual sóc ambaixador encadenat; perquè hi parli amb valentia, tal com he de parlar. (Efesis 6:14-20)

Què és un ambaixador? El Merriam-Webster en dona la definició següent:

> 1: un enviat oficial; especialment: un agent diplomàtic del rang més alt acreditat davant d'un govern o un sobirà estranger com a representant resident del seu propi govern o sobirà, o nomenat per a una missió diplomàtica especial i sovint temporal
>
> 2 a: un representant o missatger autoritzat

Si sou un veritable cristià, sou un enviat oficial, de Crist! Fixeu-vos en el que va escriure l'apòstol Pere:

> [9] Però vosaltres sou un llinatge escollit, un sacerdoci reial, una
> nació santa, un poble que li pertany en propietat, perquè
> proclameu les lloances d'aquell qui us va cridar de les tenebres a la
> seva llum meravellosa; [10] vosaltres, que abans no éreu un poble
> però ara sou el poble de Déu, que no havíeu obtingut misericòrdia
> però ara heu obtingut misericòrdia. (1 Pere 2:9-10)

Com a cristians, hem de formar part d'una nació santa.

Quina nació és santa ara?

Doncs bé, certament cap dels regnes d'aquest món, però al final formaran part del Regne de Crist (Apocalipsi 11:15). És la nació de Déu, el seu Regne, la que és santa.

Com a ambaixadors, normalment no ens involucrem en la política directa de les nacions d'aquest món. Però hem de viure ara la manera de viure de Déu (vegeu també el llibre electrònic gratuït disponible a www.ccog.org titulat: *Christians: Ambassadors for the Kingdom of God, Biblical instructions on living as a Christian*). Vivint ara la manera de viure de Déu, aprenem millor per què els camins de Déu són els millors, de manera que en el seu regne puguem ser reis i sacerdots i regnar amb Crist a la terra:

> [5] A aquell qui ens va estimar i ens va rentar dels nostres pecats amb
> la seva pròpia sang, [6] i ens ha fet reis i sacerdots per al seu Déu i
> Pare, a ell sigui la glòria i el domini pels segles dels segles. Amén.
> (Apocalipsi 1:5-6)

> [10] I ens has fet reis i sacerdots per al nostre Déu; i regnarem sobre
> la terra. (Apocalipsi 5:10)

Un aspecte futur d'esdevenir reis i sacerdots serà ensenyar els qui aleshores seran mortals a caminar pels camins de Déu:

> [19] Perquè el poble habitarà a Sió, a Jerusalem; no ploraràs mai més.
> Ell et serà molt propici al so del teu clam; quan el senti, et
> respondrà. [20] I encara que el Senyor et doni el pa de l'adversitat i
> l'aigua de l'aflicció, els teus mestres ja no seran arraconats, sinó
> que els teus ulls veuran els teus mestres. [21] Les teves orelles

sentiran una paraula al teu darrere que dirà: «Aquest és el camí, camineu-hi», tant si gireu a la dreta com si gireu a l'esquerra. (Isaïes 30:19-21)

Tot i que això és una profecia per al regne mil·lenari, en aquesta època els cristians han d'estar preparats per ensenyar:

[12] … a hores d'ara ja hauríeu de ser mestres, (Hebreus 5:12)

[15] Sinó santifiqueu el Senyor Déu en els vostres cors: i estigueu sempre preparats per donar resposta a tothom qui us demani raó de l'esperança que hi ha en vosaltres, amb mansuetud i temor: (1 Pere 3:15, KJV)

La Bíblia mostra que molts dels cristians més fidels, just abans del començament de la Gran Tribulació, instruiran molts:

[33] I els del poble que entenen instruiran molts (Daniel 11:33)

Així doncs, aprendre i créixer en gràcia i coneixement (2 Pere 3:18) és una cosa que hauríem d'estar fent ara. Jesús va dir: «sereu testimonis meus a Jerusalem, i a tot Judea i Samaria, i fins als extrems de la terra» (Fets 1:8). Part del vostre paper en el Regne de Déu és ser capaços d'ensenyar.

I, per als cristians més fidels, els de Filadèlfia (Apocalipsi 3:7-13), això també inclourà donar suport a l'important testimoni de l'evangeli abans del començament del regne mil·lenari de Déu (cf. Mateu 24:14).

Després que s'estableixi el Regne de Déu, el poble de Déu serà utilitzat per ajudar a restaurar un planeta malmès:

[12] Els qui sortiran d'entre vosaltres reconstruiran les antigues ruïnes;
aixecaràs els fonaments de moltes generacions; i seràs anomenat Reparador de la Bretxa, Restaurador de Carrers per Habitar-hi. (Isaïes 58:12)

Així doncs, el poble de Déu que va viure el camí de Déu en aquesta època farà que sigui més fàcil per a la gent habitar a les ciutats (i altres llocs) durant aquest temps de restauració al llarg del mil·lenni.

El món serà realment un lloc millor. Hauríem de ser ambaixadors de Crist ara, perquè també puguem servir en el seu Regne.

El veritable missatge de l'Evangeli és transformador

Jesús va dir: «Si romaneu en la meva paraula, sou realment els meus deixebles. 32 I coneixereu la veritat, i la veritat us farà lliures» (Joan 8:31-32). Conèixer la veritat sobre l'evangeli del Regne de Déu ens allibera de quedar atrapats en les falses esperances d'aquest món. Podem donar suport amb valentia a un pla que funciona: el pla de Déu! Satanàs ha enganyat el món sencer (Apocalipsi 12:9) i el Regne de Déu és la solució veritable. Hem de defensar i promoure la veritat (cf. Joan 18:37).

El missatge de l'evangeli és més que la salvació personal. La bona nova del Regne de Déu hauria de transformar la persona en aquesta època:

> [2] I no us conformeu a aquest món, sinó transformeu-vos per la renovació de la vostra ment, perquè pugueu comprovar quina és la bona, acceptable i perfecta voluntat de Déu. (Romans 12:2)

Els veritables cristians són transformats per servir Déu i els altres:

> [22] Servents, obeïu en tot els vostres amos segons la carn, no amb un servei d'aparença, com els qui volen agradar als homes, sinó amb sinceritat de cor, tement Déu. [23] I tot el que feu, feu-ho de cor, com per al Senyor i no per als homes, [24] sabent que del Senyor rebreu la recompensa de l'heretat; perquè serviu el Senyor Crist. (Colossencs 3:22-24)

> [28] Per tant, ja que rebem un regne que no pot ser trasbalsat, tinguem gràcia, per la qual puguem servir Déu de manera acceptable amb reverència i temor pietós. (Hebreus 12:28)

Els veritables cristians viuen de manera diferent del món. Acceptem els criteris de Déu per damunt dels del món sobre què és bo i què és dolent.

Els justos viuen per la fe (Hebreus 10:38), ja que cal fe per viure el camí de Déu en aquesta època. Els cristians eren considerats tan diferents del món en què vivien que la seva manera de viure era anomenada «el Camí» al Nou Testament (Fets 9:2; 19:9; 24:14,22). El món viu egoistament, enganyat sota el domini de Satanàs, en el que s'ha anomenat «el camí de Caín» (Judes 11).

L'Evangeli del Regne de Déu és un missatge de justícia, alegria i pau (Romans 14:17). La paraula profètica, entesa correctament, és consoladora (cf. 1 Corintis 14:3; 1 Tessalonicencs 4:18), especialment mentre veiem com el món s'esfondra (cf. Lluc 21:8-36). La veritable manera de viure cristiana porta a l'abundància espiritual i a benediccions físiques (Marc 10:29-30). Això és part del motiu pel qual els qui la viuen entenen que el món necessita el Regne de Déu. Els cristians són ambaixadors del Regne de Déu.

Els cristians posem la nostra esperança en allò espiritual, no en allò físic, tot i que vivim en un món físic (Romans 8:5-8). Tenim l'«esperança de l'evangeli» (Colossencs 1:23). Això és una cosa que els primers cristians entenien i que molts dels qui avui professen Jesús no comprenen realment.

6. Les esglésies grecoromanes ensenyen que el Regne és important, però...

Les esglésies grecoromanes creuen que ensenyen aspectes del Regne de Déu, però tenen dificultats per entendre realment què és. Per exemple, The Catholic Encyclopedia ensenya això sobre el regne:

> De Crist… En cada etapa del seu ensenyament, l'adveniment d'aquest regne, els seus diversos aspectes, el seu significat precís, la manera com s'ha d'assolir, constitueixen el gruix dels seus discursos, fins al punt que el seu discurs s'anomena «l'evangeli del regne»… van començar a parlar de l'Església com «el regne de Déu»; cf. Col., I, 13; I Tes., ii, 12; Ap., I, 6, 9; v, 10, etc. … significa l'Església com aquella institució divina… (Pope H. Kingdom of God. The Catholic Encyclopedia, Volume VIII. 1910)

Tot i que el text anterior remetia a «Col., I, 13; I Tes., ii, 12; Ap., I, 6, 9; v, 10», si els consulteu, trobareu que ni un sol d'aquests versets no diu res sobre que **l'Església** sigui el Regne de Déu. Ensenyen que els creients formaran part del Regne de Déu o que és el regne de Jesús. La Bíblia adverteix que molts canviarien l'evangeli o es girarien cap a un altre, un de fals (Gàlates 1:3-9). Malauradament, diversos ho han fet.

Jesús va ensenyar: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida. Ningú no ve al Pare si no és per mi» (Joan 14:6). Pere va ensenyar: «I en cap altre no hi ha salvació, perquè no hi ha sota el cel cap altre nom donat als homes pel qual hàgim de ser salvats» (Fets 4:12). Pere va dir als jueus que tots han de tenir la fe per penedir-se i acceptar Jesús per ser salvats (Fets 2:38).

En contrast amb això, el difunt papa Francesc va ensenyar que els ateus, sense Jesús, poden ser salvats per les bones obres! També ensenya que els jueus poden ser salvats sense acceptar Jesús! A més, ell i alguns grecoromans també semblen considerar que una versió no bíblica de «Maria» és una clau de l'evangeli, així com una clau de la unitat ecumènica i interconfessional. Malauradament, ells i d'altres no entenen la importància de Jesús NI el veritable Evangeli del Regne de Déu. Molts promouen falsos evangelis.

Molts volen caminar per la vista i tenir fe en el món. El Nou Testament ensenya que els cristians han de mirar amunt:

> [2] Poseu la vostra ment en les coses de dalt, no en les coses de la terra. (Colossencs 3:2)

> [7] Perquè caminem per fe, no per vista. (2 Corintis 5:7)

Tanmateix, el papa Pius XI bàsicament va ensenyar a caminar segons la seva visió de la seva església:

> … l'Església catòlica … és el regne de Crist a la terra. (encíclica Quas Primas de Pius).

El lloc web CatholicBible101 afirma que «el Regne de Déu va ser establert a la terra per Jesucrist l'any 33 dC, en la forma de la seva Església, dirigida per Pere… l'Església catòlica». Tanmateix, el Regne mil·lenari de Déu no és aquí ni és l'Església de Roma. Quan vingui, serà a la terra. Tot i que la veritable Església de Déu té les «claus del regne» (Mateu 16:19), els qui afirmen que una església és el regne de Déu «han pres la clau del coneixement» (Lluc 11:52).

L'Església de Roma ensenya tan fermament en contra d'un Regne de Déu terrenal i mil·lenari que ha de venir aviat que és bàsicament l'única «doctrina de l'Anticrist» que apareix al Catecisme oficial de l'Església catòlica:

> **676** L'engany de l'Anticrist ja comença a prendre forma al món cada vegada que es pretén realitzar dins la història aquella esperança messiànica que només es pot realitzar més enllà de la història, mitjançant el judici escatològic. L'Església ha rebutjat fins i tot les formes modificades d'aquesta falsificació del regne que ha de venir sota el nom de mil·lenarisme… (Catechism of the Catholic Church. Imprimatur Potest +Joseph Cardinal Ratzinger. Doubleday, NY 1995, p. 194)

Malauradament, els qui estan d'acord amb aquesta posició tindran grans problemes amb la proclamació de l'Evangeli del Regne de Déu al final. Alguns prendran mesures terribles contra els qui el proclamen (Daniel 7:25;

11:30-36). Però potser penseu: no estaran al regne tots els qui professen Jesús com a Senyor? No, no hi estaran. Fixeu-vos en el que va dir Jesús:

> [21] «No tothom qui em diu: "Senyor, Senyor", entrarà al regne del cel, sinó el qui fa la voluntat del meu Pare que és al cel. [22] Molts em diran aquell dia: "Senyor, Senyor, no hem profetitzat en el teu nom, i expulsat dimonis en el teu nom, i fet molts prodigis en el teu nom?" [23] I aleshores els declararé: "Mai no us he coneguts; aparteu-vos de mi, vosaltres que practiqueu la iniquitat!" (Mateu 7:21-23)

L'apòstol Pau va assenyalar que el «misteri de la iniquitat» «ja actuava» (2 Tessalonicencs 2:7) en el seu temps. Aquesta iniquitat també està relacionada amb una cosa contra la qual la Bíblia adverteix per als temps finals i que s'anomena «Misteri, Babilònia la Gran» (Apocalipsi 17:3-5).

El «misteri de la iniquitat» està relacionat amb els qui professen ser cristians i creuen que no cal esforçar-se a guardar la llei dels Deu Manaments de Déu, etc., i/o que hi ha tantes excepcions acceptables, i/o que hi ha formes acceptables de penitència per trencar la llei de Déu, de manera que, tot i que creuen que tenen una forma de la llei de Déu, no practiquen una forma de cristianisme que Jesús o els seus apòstols reconeixerien com a legítima.

Molts dels qui es reclamen cristians són com els fariseus, que violaven els manaments de Déu però afirmaven que les seves tradicions ho feien acceptable: Jesús va denunciar aquest plantejament (Mateu 15:3-9)! Isaïes també va advertir que gent que afirmava ser de Déu es rebel·laria contra la seva llei (Isaïes 30:9). Malauradament, aquesta rebel·lió contra la llei és una cosa que veiem fins avui.

Un altre «misteri» sembla ser que l'Església de Roma sembla creure que les seves agendes ecumèniques i interconfessionals militants portaran a la pau i a una versió no bíblica del Regne de Déu a la terra. L'Escriptura adverteix contra una unitat ecumènica que ha de venir i que, segons ensenya, tindrà èxit durant uns quants anys (nota: es mostra la Bíblia de Jerusalem, una traducció aprovada pels catòlics romans):

[4] Es van prosternar davant el drac perquè havia donat la seva autoritat a la bèstia; i es van prosternar davant la bèstia, dient: «Qui es pot comparar amb la bèstia? Qui pot lluitar contra ella?» [5] A la bèstia se li va permetre de proferir les seves jactàncies i blasfèmies i d'actuar durant quaranta-dos mesos; [6] i va proferir les seves blasfèmies contra Déu, contra el seu nom, el seu Tabernacle celestial i tots els qui s'hi acullen. [7] Se li va permetre de fer la guerra contra els sants i de vèncer-los, i se li va donar poder sobre tota raça, poble, llengua i nació; [8] i tots els habitants del món l'adoraran, és a dir, tothom el nom del qual no ha estat escrit des de la fundació del món al llibre de la vida de l'Anyell sacrificat. [9] Que escolti tothom qui pugui sentir: [10] Els destinats a la captivitat, a la captivitat; els destinats a morir per l'espasa, a morir per l'espasa. Per això els sants han de tenir perseverança i fe. (Apocalipsi 13:4-10, NJB)

La Bíblia adverteix contra una unitat babilònica dels temps finals:

[1] Un dels set àngels que tenien les set copes va venir a parlar-me i em va dir: «Vine aquí i et mostraré el càstig de la gran prostituta que està entronitzada vora aigües abundants, [2] amb qui s'han prostituït tots els reis de la terra, i que ha embriagat tota la població del món amb el vi del seu adulteri.» [3] Em va portar en esperit a un desert, i allà vaig veure una dona muntada sobre una bèstia escarlata que tenia set caps i deu banyes i estava coberta de títols blasfems. [4] La dona anava vestida de porpra i d'escarlata i resplendia d'or, de joies i de perles, i sostenia una copa d'or plena de la fastigosa immundícia de la seva prostitució; [5] **al front duia escrit un nom, un nom críptic: «Babilònia la Gran, la mare de totes les prostitutes i de totes les pràctiques immundes de la terra**.» [6] Vaig veure que estava embriaga, embriaga de la sang dels sants i de la sang dels màrtirs de Jesús; i quan la vaig veure, vaig quedar completament desconcertat. (Apocalipsi 17:1-6, NJB)

[9] «Això demana perspicàcia. **Els set caps són els set turons** damunt dels quals seu la dona… [18] La dona que has vist és **la gran ciutat** que

té autoritat sobre tots els governants de la terra.» (Apocalipsi 17:9,18, NJB)

[1] Després d'això, vaig veure un altre àngel que baixava del cel, amb una gran autoritat donada a ell; la terra va resplendir amb la seva glòria. [2] Amb tota la força de la veu va cridar: «Babilònia ha caigut, **Babilònia la Gran ha caigut**, i ha esdevingut cau de dimonis i estatge de tot esperit immund i de tot ocell brut i repugnant. [3] Totes les nacions han begut a fons del vi de la seva prostitució; tots els reis de la terra s'han prostituït amb ella, i tots els mercaders s'han enriquit amb el seu luxe desenfrenat.» [4] Una altra veu va parlar des del cel; la vaig sentir dir: «**Sortiu-ne, poble meu, allunyeu-vos-en, perquè no participeu dels seus crims ni hàgiu de suportar les mateixes plagues**. [5] Els seus pecats han arribat fins al cel, i Déu té presents els seus crims: tracteu-la com ella ha tractat els altres. [6] Se li ha de pagar el doble del que ella va exigir. Ha de tenir una copa doblement forta de la seva pròpia barreja. [7] Cadascuna de les seves pompes i orgies ha de ser igualada per una tortura o una agonia. "Estic entronitzada com a reina", pensa ella; "no sóc viuda i mai no coneixeré el dol." [8] Per això, en un sol dia, les plagues cauran damunt d'ella: malaltia, dol i fam. Serà cremada fins a terra. El Senyor Déu que l'ha condemnada és poderós.» [9] «Hi haurà dol i plor per ella per part dels reis de la terra que s'han prostituït amb ella i han fet orgies amb ella. Veuen el fum mentre ella crema, (Apocalipsi 18:1-9, NJB)

A Zacaries, la Bíblia adverteix contra una Babilònia que ha de venir i mostra que la unitat correcta no s'esdevindrà fins després que Jesús torni:

[10] Atenció! Atenció! Fugiu de la terra del nord —ho declara Jahvè—, perquè us he dispersat als quatre vents del cel —ho declara Jahvè. [11] Atenció! Escapa't, **Sió, tu que ara vius amb la filla de Babilònia!**

[12] Perquè això diu Jahvè Sabaot, després que la Glòria em va enviar

a mi, sobre les nacions que us van saquejar: «Qui us toca, toca la nineta del meu ull. [13] Ara mireu: agitaré la mà damunt d'ells i seran saquejats per aquells a qui havien esclavitzat.» Aleshores sabreu

que Jahvè Sabaot m'ha enviat! [14] Canta, alegra't, filla de Sió, perquè ara vinc a viure enmig teu —ho declara Jahvè! [15] I aquell dia moltes nacions es convertiran a Jahvè. Sí, esdevindran el seu poble, i viuran enmig teu. Aleshores sabreu que Jahvè Sabaot m'ha enviat a vosaltres! [16] Jahvè prendrà possessió de Judà, la seva porció a la Terra Santa, i tornarà a escollir Jerusalem. (Zacaries 2:10-16, NJB; noteu que a les versions KJV/NKJV els versets apareixen com a Zacaries 2:6-12)

Tot i que la cooperació en certes qüestions pot ser bona, hi ha aspectes dels moviments ecumènics i interconfessionals que promouen les Nacions Unides, el Vaticà, molts protestants i líders ortodoxos orientals que la Bíblia condemna clarament i que no s'haurien de fomentar. Jesús va advertir sobre uns que afirmarien seguir-lo i que «enganyarien molts» (Mateu 24:4-5). Bona part de l'ecumenisme està relacionada amb l'obertura del primer segell d'Apocalipsi 6:1-2, també conegut com el «genet blanc» de l'Apocalipsi (que NO és Jesús) i amb la prostituta d'Apocalipsi 17.

Com Zacaries, l'apòstol Pau també va ensenyar que la veritable unitat de la fe no s'esdevindria fins després que Jesús torni:

> [13] fins que tots plegats assolim la unitat en la fe i en el coneixement del Fill de Déu i formem l'Home perfecte, plenament madur amb la plenitud del mateix Crist. (Efesis 4:13, NJB)

Els qui creuen que aquesta unitat arriba abans del retorn de Jesús estan equivocats. De fet, quan Jesús torni, haurà de destruir la unitat de les nacions que s'aplegaran contra ell:

> [11:15] Aleshores el setè àngel va tocar la trompeta, i es van sentir veus que cridaven al cel, dient: «El regne del món ha esdevingut el regne del nostre Senyor i del seu Crist, i ell regnarà pels segles dels segles.» [16] Els vint-i-quatre ancians, entronitzats davant la presència de Déu, es van prosternar i van tocar a terra amb el front adorant Déu [17] amb aquestes paraules: «Et donem gràcies, Senyor Déu totpoderós, el qui és, el qui era, per haver assumit el teu gran poder i haver començat el teu regnat. [18] Les nacions es van avalotar i ara ha arribat el temps de la teva retribució, i que els morts siguin

jutjats, i que els teus servents els profetes, els sants i els qui temen el teu nom, petits i grans, siguin recompensats. Ha arribat el temps de destruir els qui destrueixen la terra.» (Apocalipsi 11:15-18, NJB)

19:6 I vaig sentir el que semblaven les veus d'una multitud immensa, com el so de l'oceà o el gran bramul del tro, que responia: «Al·leluia! El regnat del Senyor, el nostre Déu totpoderós, ha començat;… 19 Aleshores vaig veure la bèstia, amb tots els reis de la terra i els seus exèrcits, aplegats per combatre el Cavaller i el seu exèrcit. 20 Però la bèstia va ser feta presonera, juntament amb el fals profeta que havia obrat miracles en nom d'ella i amb ells havia enganyat els qui havien acceptat de ser marcats amb la marca de la bèstia i els qui havien adorat la seva estàtua. Aquests dos van ser llançats vius a l'estany de foc de sofre encès. 21 Tota la resta van ser morts per l'espasa del Cavaller, que sortia de la seva boca, i tots els ocells es van afartar de la seva carn… 20:4 Aleshores vaig veure trons, on es van asseure, i els va ser conferit el poder de judicar. Vaig veure les ànimes de tots els qui havien estat decapitats per haver donat testimoni de Jesús i per haver predicat la paraula de Déu, i dels qui es van negar a adorar la bèstia o la seva estàtua i no van acceptar la marca al front ni a les mans; van tornar a la vida i van regnar amb Crist durant mil anys. (Apocalipsi 19:6,19-21; 20:4, NJB)

Fixeu-vos que Jesús haurà de destruir els exèrcits del món units contra ell. Aleshores ell i els sants de la primera resurrecció regnaran. És llavors quan hi haurà la unitat correcta de la fe. Malauradament, molts escoltaran falsos ministres que semblen bons, però no ho són, tal com va advertir l'apòstol Pau (2 Corintis 11:14-15). Si més gent entengués realment la Bíblia i l'evangeli del Regne de Déu, menys persones lluitarien contra Jesús en el seu retorn.

7. Per què el Regne de Déu?

Encara que als humans ens agrada pensar que som molt llestos, hi ha límits a la nostra comprensió; en canvi, la «intel·ligència» de Déu «és infinita» (Salm 147:5).

És per això que caldrà la intervenció de Déu per arreglar aquest planeta.

Tot i que molts creuen en Déu, la immensa majoria dels humans no estan disposats a fer el que ell diu ni a viure com ell realment indica. Fixeu-vos en el següent:

> [8] Ell t'ha mostrat, oh home, què és bo; i què et demana el Senyor sinó fer justícia, estimar la misericòrdia i caminar humilment amb el teu Déu? (Miquees 6:8)

Caminar humilment amb Déu no és una cosa que la humanitat hagi estat realment disposada a fer. Des del temps d'Adam i Eva (Gènesi 3:1-6), els humans han optat per confiar en ells mateixos i en les seves prioritats, per damunt de les de Déu, malgrat els seus manaments (Èxode 20:3-17).

El Llibre dels Proverbis ensenya:

> [5] Confia en el Senyor amb tot el teu cor, i no et recolzis en la teva pròpia intel·ligència; [6] reconeix-lo en tots els teus camins, i ell adreçarà els teus senders. [7] No siguis savi als teus propis ulls; tem el Senyor i aparta't del mal. (Proverbis 3:5-7)

Tanmateix, la majoria de la gent no confiarà realment en Déu amb tot el cor ni esperarà que ell dirigeixi els seus passos. Molts diuen que faran el que Déu vol, però no ho fan. La humanitat ha estat enganyada per Satanàs (Apocalipsi 12:9) i ha caigut en els desigs del món i en l'«orgull de la vida» (1 Joan 2:16).

Per tant, molts s'han inventat les seves pròpies tradicions religioses i governs seculars perquè creuen que en saben més. Tanmateix, no és així (cf. Jeremies 10:23), ni la majoria no es penedirà de debò.

És per això que la humanitat necessita el Regne de Déu (cf. Mateu 24:21-22).

Considereu les Benaurances

Una de les sèries d'afirmacions més conegudes que va fer Jesús són les benaurances, que va pronunciar en el seu *Sermó de la Muntanya*.

Fixeu-vos en algunes de les coses que va dir:

> 3 «Feliços els pobres d'esperit, perquè d'ells és el regne del cel. 4 Feliços els qui ploren, perquè seran consolats. 5 Feliços els humils, perquè heretaran la terra. 6 Feliços els qui tenen fam i set de justícia, perquè seran saciats. 7 Feliços els misericordiosos, perquè obtindran misericòrdia. 8 Feliços els nets de cor, perquè veuran Déu. 9 Feliços els qui posen pau, perquè seran anomenats fills de Déu. 10 Feliços els qui són perseguits per causa de la justícia, perquè d'ells és el regne del cel. (Mateu 5:3-10)

És en el Regne de Déu (cf. Marc 4:30-31), sovint anomenat el Regne del cel per Mateu (cf. Mateu 13:31), on es compliran aquestes promeses de benaurança. És en el Regne de Déu que es complirà la promesa que els humils heretaran la terra i que els nets de cor veuran Déu. Espereu amb il·lusió la bona nova de les benediccions en el Regne de Déu!

Els camins de Déu són justos

La veritat és que Déu és amor (1 Joan 4:8,16) i Déu NO és egoista. Les lleis de Déu mostren amor envers Déu i amor envers el nostre proïsme (Marc 12:29-31; Jaume 2:8-11). Els camins del món són egoistes i acaben en la mort (Romans 8:6).

Fixeu-vos que la Bíblia mostra que els veritables cristians observen els manaments:

> 1 Tothom qui creu que Jesús és el Crist ha nascut de Déu, i tothom qui estima el qui l'ha engendrat estima també el qui ha estat engendrat d'ell. 2 En això coneixem que estimem els fills de Déu: quan estimem Déu i guardem els seus manaments. 3 Perquè l'amor

> de Déu és aquest: que guardem els seus manaments. I els seus manaments no són feixucs. (1 Joan 5:1-3)

Tots els «manaments» de Déu «són justícia» (Salm 119:172). Els seus camins són purs (Titus 1:15). Malauradament, molts han acceptat diverses formes d'«iniquitat» i no s'adonen que Jesús NO va venir a destruir la llei ni els profetes, sinó a donar-los compliment (Mateu 5:17), explicant-ne el significat real i ampliant-los més enllà del que molts pensaven (p. ex., Mateu 5:21-28). Jesús va ensenyar que «tothom qui els compleixi i els ensenyi serà anomenat gran en el regne del cel» (Mateu 5:19) (els termes «Regne de Déu» i «regne del cel» són intercanviables).

La Bíblia ensenya que la fe sense obres és morta (Jaume 2:17). Molts afirmen seguir Jesús, però no creuran realment els seus ensenyaments (Mateu 7:21-23) ni l'imitaran com haurien de fer (cf. 1 Corintis 11:1). «El pecat és la transgressió de la llei» (1 Joan 3:4, KJV) i tots han pecat (Romans 3:23). Tanmateix, la Bíblia mostra que la misericòrdia triomfarà sobre el judici (Jaume 2:13), ja que Déu realment té un pla per a tothom (cf. Lluc 3:6).

Les solucions humanes, al marge dels camins de Déu, no funcionaran. En el regne mil·lenari, Jesús governarà amb «vara de ferro» (Apocalipsi 19:15), i el bé prevaldrà perquè la gent viurà el camí de Déu. **TOTS els problemes del món existeixen perquè les societats d'aquest món es neguen a obeir Déu i la seva llei**. La història mostra que la humanitat no és capaç de resoldre els problemes de la societat:

> [6] Perquè la mentalitat carnal és mort, però la mentalitat espiritual és vida i pau. [7] Perquè la ment carnal és enemistat contra Déu; ja que no se sotmet a la llei de Déu, ni tampoc no pot. [8] Així doncs, els qui són en la carn no poden agradar a Déu. (Romans 8:6-8)

Els cristians han de centrar-se en allò espiritual i, després del penediment i el baptisme, se'ls concedeix l'Esperit de Déu per fer-ho en aquesta època (Romans 8:9), malgrat les nostres debilitats personals:

> [26] Perquè mireu la vostra crida, germans: no en són cridats gaires de savis segons la carn, ni gaires de poderosos, ni gaires de nobles.

> [27] Sinó que Déu ha escollit les coses folles del món per avergonyir
> els savis, i Déu ha escollit les coses febles del món per avergonyir
> les coses fortes; [28] i les coses baixes del món i les coses
> menyspreades les ha escollides Déu, i les coses que no són, per
> reduir a no-res les coses que són, [29] perquè cap carn no es glorií
> davant la seva presència. [30] Però per ell vosaltres sou en Crist Jesús,
> el qual va esdevenir per a nosaltres saviesa de part de Déu, i
> justícia, i santificació, i redempció, [31] perquè, tal com està escrit:
> «El qui es glorií, que es glorií en el Senyor.» (1 Corintis 1:26-31)

Els cristians ens hem de gloriar en el pla de Déu! Ara caminem per fe (2 Corintis 5:7), mirant amunt (Colossencs 3:2) amb fe (Hebreus 11:6). Serem beneïts per guardar els manaments de Déu (Apocalipsi 22:14).

Per què l'Evangeli del Regne de Déu?

Els protestants tendeixen a sentir que, un cop han acceptat Jesús com a salvador, ja han buscat el Regne de Déu. Els catòlics romans creuen que els batejats, fins i tot de nadons, han entrat a la seva església com a regne. Els catòlics romans i els ortodoxos orientals tendeixen a pensar que, mitjançant els sagraments, etc., busquen el regne de Déu. Tot i que els cristians s'han de batejar, els grecoromans i protestants tendeixen a mirar el món per resoldre els problemes de la humanitat. Solen tenir un enfocament terrenal (cf. Romans 8:6-8).

Buscar primer el Regne de Déu (Mateu 6:33) ha de ser un objectiu per a tota la vida per als cristians. Un objectiu que consisteix a no buscar solucions en el món, sinó en Déu i en els seus camins. La bona nova del Regne de Déu ens canvia la vida.

La Bíblia diu que els cristians governaran amb Jesús, però us adoneu que això vol dir que els veritables cristians governaran realment sobre ciutats? Jesús va ensenyar:

> [12] «Un cert noble se'n va anar a un país llunyà per rebre per a ell
> un regne i tornar. [13] Així doncs, va cridar deu dels seus servents, els
> va lliurar deu mines i els va dir: “Feu negoci fins que jo torni.” [14]
> Però els seus ciutadans l'odiaven, i van enviar una delegació

darrere seu, dient: “No volem que aquest home regni sobre nosaltres.”

15 «I va passar que, quan va tornar, havent rebut el

regne, va manar que li cridessin aquells servents a qui havia donat els diners, per saber quant havia guanyat cadascun negociant. 16 Aleshores va venir el primer, dient: “Senyor, la teva mina n'ha guanyat deu.” 17 I li va dir: “Molt bé, bon servent; ja que has estat fidel en molt poc, tingues autoritat sobre deu ciutats.” 18 I va venir el segon, dient: “Senyor, la teva mina n'ha guanyat cinc.” 19 Igualment li va dir: “Tu també sigues al capdavant de cinc ciutats.” (Lluc 19:12-19)

Sigueu fidels en el poc que teniu ara. Els cristians tindran l'oportunitat de governar sobre ciutats reals, en un regne real. Jesús també va dir: «La meva recompensa és amb mi, per donar a cadascú segons la seva obra» (Apocalipsi 22:12). Déu té un pla (Job 14:15) i un lloc (Joan 14:2) per als qui responguin realment a la seva crida (Joan 6:44; Apocalipsi 17:14). El Regne de Déu és real i vosaltres en podeu formar part!

A començaments del 2016, la revista Science va publicar un article titulat «The power of crowds» que indicava que la intel·ligència artificial i el crowdsourcing podrien resoldre els «problemes perversos» que afronta la humanitat. Tanmateix, l'article no va entendre què era la perversitat, i encara menys com resoldre-la. L'aparició posterior de programes d'intel·ligència artificial certament no ha resolt els problemes del món.

La cooperació, al marge de seguir els veritables camins de Déu, està tan condemnada al fracàs al segle XXI com ho estava després del Gran Diluvi, quan la humanitat va cooperar per construir la fracassada Torre de Babel (Gènesi 11:1-9).

Els problemes del món, en llocs com l'Orient Mitjà (malgrat els guanys temporals que s'esperen, p. ex. Daniel 9:27a; 1 Tessalonicencs 5:3), no seran resolts pels humans: necessitem la pau del Regne de Déu (Romans 14:17).

Els problemes del terrorisme internacional, malgrat els guanys que s'esperen, no seran resolts (cf. Ezequiel 21:12) pels enganyats de les Nacions Unides (cf. Apocalipsi 12:9): necessitem l'alegria i el consol del Regne de Déu.

Els problemes del medi ambient NO seran resolts per la cooperació internacional, ja que les nacions del món ajudaran a destruir la terra (Apocalipsi 11:18), però sí que seran resolts pel Regne de Déu.

Les qüestions de la immoralitat sexual, l'avortament i la venda de parts del cos humà no seran resoltes pels EUA (cf. Apocalipsi 18:13), sinó pel Regne de Déu.

El deute enorme que tenen els EUA, el Regne Unit i moltes altres nacions no es resoldrà mitjançant la mediació internacional, sinó, en última instància (després de la destrucció segons Habacuc 2:6-8), pel Regne de Déu.

La ignorància i la mala educació no seran resoltes per les Nacions Unides: necessitem el Regne de Déu. Els conflictes religiosos no seran resolts realment per cap moviment ecumènic i interconfessional que acordi una salvació al marge del veritable Jesús de la Bíblia. El pecat és EL PROBLEMA del món i, per a això, necessitem el sacrifici de Jesús i el seu retorn en el Regne de Déu. La ciència mèdica moderna no té totes les respostes per a la salut humana: necessitem el Regne de Déu.

Els problemes de la fam no seran resolts pels organismes modificats genèticament, que estan posant parts del món en risc de fam a causa de possibles pèrdues massives de collites: necessitem el Regne de Déu.

La pobresa massiva en algunes parts d'Àfrica, d'Àsia i d'altres llocs, tot i beneficiar-se durant un temps de la «Babilònia» dels temps finals (cf. Apocalipsi 18:1-19), no resoldrà el problema de la pobresa: necessitem el Regne de Déu. La idea que, al marge de Jesús, la humanitat pot portar la utopia en aquesta «present època dolenta» és un evangeli fals (Gàlates 1:3-10). Necessitem el Regne de Déu.

La fase mil·lenària del Regne de Déu és un regne literal que s'establirà a la terra. Es basarà en les lleis amoroses de Déu i en un Déu amorós com a

líder. Els sants regnaran amb Crist durant mil anys (Apocalipsi 5:10; 20:4-6). Aquest regne inclourà els qui pertanyen veritablement a l'Església de Déu, però cap escriptura no afirma que el Regne de Déu sigui realment l'Església (catòlica romana o qualsevol altra). L'Església de Roma s'ha oposat a l'ensenyament mil·lenari i, més endavant, s'oposarà amb més força al missatge evangèlic de la Bíblia a mesura que ens acostem a la fi. Això probablement tindrà una cobertura mediàtica significativa que pot ajudar a complir Mateu 24:14.

En la seva fase final, el Regne de Déu inclourà la «Nova Jerusalem, que baixa del cel, de Déu» (Apocalipsi 21:2), i del seu augment no hi haurà fi. No hi haurà més injustícia, ni més dol, ni més mort.

Predicar i entendre l'evangeli del Regne de Déu és un tema important de la Bíblia. Els escriptors de l'Antic Testament en van ensenyar. Jesús, Pau i Joan en van ensenyar. El sermó «cristià» més antic conservat fora del Nou Testament en va ensenyar. Els líders cristians de principis del segle II, com Policarp i Melito, en van ensenyar. Nosaltres, a la Continuing Church of God, n'ensenyem avui. Recordeu que el Regne de Déu és el primer tema sobre el qual la Bíblia mostra que Jesús va predicar (Marc 1:14-15). També va ser sobre el que va predicar després de la seva resurrecció (Fets 1:3), i és una cosa que els cristians han de buscar primer (Mateu 6:33).

L'evangeli no tracta només de la vida i la mort de Jesús. L'èmfasi de l'evangeli que Jesús i els seus seguidors van ensenyar era el Regne de Déu que ha de venir. L'evangeli del regne inclou la salvació per mitjà de Crist, però també inclou ensenyar la fi dels governs humans (Apocalipsi 11:15).

Recordeu, Jesús va ensenyar que la fi no arribaria fins després que l'evangeli del regne hagués estat predicat al món com a testimoni per a totes les nacions (Mateu 24:14). I aquesta predicació s'està fent ara. Us agradaria formar part del suport a aquesta obra final dels temps finals?

La bona notícia és que **el Regne de Déu és la solució als problemes que afronta la humanitat**. Tanmateix, la majoria NO vol donar-hi suport, ni escoltar-lo, ni vol creure'n la veritat. El Regne de Déu és etern (Mateu 6:13), mentre que «aquest món passa» (1 Corintis 7:31).

Proclamar el veritable evangeli del Regne de Déu és una cosa que nosaltres, a la Continuing Church of God, ens prenem seriosament. Ens esforcem a ensenyar totes les coses que ensenya la Bíblia (Mateu 28:19-20), inclòs el Regne de Déu (Mateu 24:14). Mentre esperem aquell regne, hem d'aprendre i seguir els camins de Déu i consolar els altres que volen creure la veritat.

No hauríeu de donar suport a la proclamació de l'evangeli del Regne de Déu que ha de venir? Creureu l'evangeli del Regne de Déu?

Continuing Church of God

L'adreça postal als EUA de la Continuing Church of God és P.O. Box 109, Grover Beach, California, 93483 USA; lloc web www.ccog.org**.**

Llocs web de la Continuing Church of God (CCOG)

CCOG.ASIA Aquest lloc se centra en Àsia.
CCOG.IN Aquest lloc s'adreça als qui són d'origen indi.
CCOG.EU Aquest lloc s'adreça a Europa.
CCOG.NZ Aquest lloc s'adreça a Nova Zelanda i a d'altres persones d'ascendència britànica.
CCOG.ORG Aquest és el lloc web principal de la Continuing Church of God. Serveix persones de tots els continents. Conté articles, enllaços i vídeos.
CCOGCANADA.CA Aquest lloc s'adreça als qui són al Canadà.
CCOGAFRICA.ORG Aquest lloc s'adreça als qui són a Àfrica.
CDLIDD.ES Aquest és el lloc web en llengua espanyola de la Continuing Church of God.
PNIND.PH Aquest és el lloc web de les Filipines de la Continuing Church of God. Té informació en anglès i en tagal.

Llocs web de notícies i història

COGWRITER.COM Aquest lloc web és una eina de proclamació important i conté notícies, doctrina, articles històrics, vídeos i actualitzacions profètiques.
CHURCHHISTORYBOOK.COM Aquest és un lloc web fàcil de recordar amb articles i informació sobre la història de l'església.
BIBLENEWSPROPHECY.NET Aquest és un lloc web de ràdio en línia en anglès que tracta notícies i temes bíblics. BNPI.NET té múltiples llengües.

Canals de vídeo de YouTube i BitChute per a sermons i sermonets

Canal **BibleNewsProphecy**. Vídeos de sermonets de la CCOG.
Canal **CCOGAfrica**. Missatges de la CCOG en llengües africanes.
Canal **CCOG Animations**, per ensenyar aspectes de les creences cristianes.
El canal **CDLIDDSermones** té missatges en llengua espanyola.
Canal **ContinuingCOG**. Sermons en vídeo de la CCOG.

La fotografia mostra a sota alguns dels pocs maons que resten (més alguns d'afegits posteriorment) d'un edifici de Jerusalem conegut de vegades com el Cenacle, però descrit millor com l'Església de Déu al Turó Occidental de Jerusalem (actualment anomenat Mont Sió):

Es creu que aquest va ser l'emplaçament de potser el primer edifici d'església realment cristiana. Un edifici on s'hauria predicat l'«evangeli del Regne de Déu» de Jesús. Era un edifici de Jerusalem on s'ensenyava l'Evangeli del Regne de Déu.

Per aquest motiu també donem gràcies a Déu sense parar, perquè… vosaltres, germans, us vau fer imitadors de les esglésies de Déu que a Judea són en Crist Jesús. (1 Tessalonicencs 2:13-14)

Lluiteu amb fermesa per la fe que va ser transmesa als sants una vegada per sempre. (Judes 3)

Ell (Jesús) els va dir: «També he de predicar el regne de Déu a les altres ciutats, perquè per a això he estat enviat.» (Lluc 4:43)

Però busqueu el regne de Déu, i totes aquestes coses us seran donades a més. No tinguis por, ramat petit, perquè al vostre Pare li ha plagut donar-vos el regne. (Lluc 12:31-32)

I aquest evangeli del regne serà predicat arreu del món com a testimoni per a totes les nacions, i aleshores vindrà la fi. (Mateu 24:14)